

Sygn. akt II AKa 254/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Rostankowska (spr.)

Sędziowie: SA Marcin Kokoszcyński

SA Alina Miłosz-Kloczkowska

Protokolant: sekretarz sądowy Iwona Sidorko

przy udziale Prokuratora Prokuratury Prokuratura (...) w G. Z. N.

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2022 r.

sprawy

F. M., c. W., ur. (...) w G. (1), oskarżonej art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 585 § 1 ustawy z 15.09.2000 r. Kodeks spółek handlowych w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 299 § 1 i 5 k.k.

J. J., s. Z., ur. (...) w K., oskarżonego art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 300 § 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 czerwca 1934 r. Kodeks handlowy w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 10 listopada 2020 r., sygn. akt **IV K 205/18**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych:

- F. M. 2.300 (dwa tysiące trzysta) złotych,

- J. J. 40.300 (czterdzieści tysięcy trzysta) złotych

tytułem opłat za postępowanie odwoławcze oraz obciąża każdego z nich połową wydatków tego postępowania.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 254/21

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3.	
1CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z 10 listopada 2020r. w sprawie IV K 205/18.

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońcy
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	
# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżeni	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		1. F. M. 2. J. J.	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżeni	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	1. F. M. 2. J. J.	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.			

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp	Zarzuty	
	Apelacja obrońcy oskarżonej F. M. – adw. M. K. 1. Na podstawie art. 439 §1 pkt. 1 kpk w zw. z art. 77 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. 2020, poz. 20272 z późn. zm.), art. 45 ust.1 Konstytucji RP, art. 6 ust.1 Europejskiej Konwencji o Ochronie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny

Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, art.19 ust.1 Traktatu o Unii Europejskiej w zw. z art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej - zarzut udziału w wydaniu orzeczenia osoby nieuprawnionej, gdyż sędzia orzekający w niniejszej sprawie był sędzią sądu rejonowego pełniącym obowiązki służbowe w sądzie okręgowym wyłącznie na podstawie delegacji wydanej przez Ministra Sprawiedliwości, będącego jednocześnie Prokuratorem Generalnym, co nie gwarantuje niezawisłości, bezstronności ani rzetelności procesu w niniejszej sprawie, wobec czego na zasadzie art.439 kpk wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku.	# niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny
2. obraza prawa materialnego tj. art. 18 §3 kk w zw. z art. 284 §2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk poprzez dokonanie ich błędnej wykładni, a w konsekwencji stwierdzenie, że możliwe jest wypełnienie znamion tak zakwalifikowanego czynu zabronionego i przypisanie odpowiedzialności karnej osobie za zachowanie polegające na tym, że wiedziała i godziła się na zachowanie innych osób, które swoim działaniem znamiona te miały wypełnić, mimo że sama nie miała szczególnego, prawnego obowiązku niedopuszczenia do popełnienia tego czynu zabronionego ani też nie miała zamiaru jego popełnienia i nie dokonywała zarzucanych jej czynności ze z góry podjętym zamiarem.	# częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
3. obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na jego treść:	# zasadny # częściowo zasadny
a) art. 4 , art. 5 §2 , art. 410 i art. 424§ 1 pkt. 1 kpk, art.45 ust.1 Konstytucji RP oraz art. 6 ust.1	# niezasadny # zasadny # częściowo zasadny

Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, co wynika z:	# niezasadny
	# zasadny
i) oparcia wyroku tylko na dowodach obciążających i pominięcia dowodów korzystnych dla oskarżonej, bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska oraz	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
ii) rozstrzygania przez Sąd Okręgowy wszelkich wątpliwości wynikających z zebranego materiału dowodowego, a nie dających się usunąć, na niekorzyść oskarżonej.	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
b) art. 424 § 1 pkt. 1 kpk w zw. z art. 7 kpk poprzez zawarcie w treści uzasadnienia szeregu ustaleń i domniemań faktycznych bez wskazania na jakich dowodach oparł się Sąd Okręgowy, co uniemożliwia dokonanie prawidłowej kontroli instancyjnej,	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
c) art. 414 §1 zdanie 2 i art. 17 §1 pkt.1 kpk poprzez pominięcie przez Sąd Okręgowy w wyroku rozstrzygnięcia w zakresie czynu zarzucanego oskarżonej z art. 299 kk, przy jednoczesnym ustaleniu przez Sąd Okręgowy, że oskarżona nie wypełniła znamion tego czynu,	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
d) art. 442 §3 kpk poprzez pominięcie przez Sąd Okręgowy przy ponownym rozpatrywaniu sprawy wskazań sądu odwoławczego - Sądu Okręgowego w Gdańsku ze sprawy sygn. akt V Ka 486/17 co do dalszego postępowania w zakresie uzyskania od Z. B. szczegółowych okoliczności przekazywania pieniędzy, w szczególności czy odbywało się to poprzez przekazanie zamkniętych kopert oraz w zakresie wskazań sądu odwoławczego, iż rzeczą sądu I instancji będzie dokonanie rzetelnych ustaleń faktycznych, a następnie przeprowadzenie	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny

gruntownej analizie i dokonanie wyboru prezentowanych wersji zdarzeń, ocenionych w sposób zgodny z regułami procedowania, logiką i doświadczeniem życiowym, a nadto w przypadku takiej konieczności sporządzenie przekonującego uzasadnienia swego stanowiska, w sposób wolny od uproszczeń i uwzględniający cały materiał dowodowy, zgodnie z wymogami art. 424 k.p.k.

4. błąd w ustaleniach taktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na jego treść:

a) poprzez błędne ustalenie, że F. M. udzieliła pomocy T. W., Z. B., J. A. i innej nieustalonej osobie w przywłaszczeniu pieniędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. (2), a następnie (...)S.A. z siedzibą w G. (2), w sytuacji, gdy jedynie przyjęła ona kilka razy w imieniu S. M. pieniądze zwrócone w gotówce wyłącznie przez Z. B. tytułem pożyczki udzielonej jemu przez S. M. i nie czyniła żadnych ustaleń z wyżej wymienionymi osobami w zakresie popełnianych i przypisanych im przestępstw,

b) poprzez błędne ustalenie, że F. M. miała zamiar popełnić przypisane jej przestępstwo i działała świadomie z zamiarem jego popełnienia, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, że działała pod wpływem błędu,

c) poprzez błędne ustalenie, że F. M. miała świadomość fikcyjności dokumentacji świadczącej o współpracy pomiędzy spółką (...) a (...) oraz świadomość fikcyjności faksu (...), podczas gdy F. M. nie miała żadnego wpływu na decyzje handlowe podejmowane w spółce (...) o nawiązaniu i realizacji

współpracy ze (...), a przedstawione jej dokumenty w postaci umów, opinii i oświadczeń potwierdzały rzeczywisty charakter tej współpracy,

d) poprzez błędne ustalenie, że F. M. ponosi winę za wyrządzenie szkody spółce (...)Sp. z o.o. , a następnie (...) S.A. w kwocie 16.683.256 zł, podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy nie wskazuje, że taka szkoda została wyrządzona tej spółce i że F. M. przyczyniła się w jakikolwiek sposób do jej wyrządzenia wyżej wymienionej spółce szkody o takim rozmiarze.

Apelacja obrońcy oskarżonej F. M. – adw. M. J.

1. obraza przepisów prawa materialnego a mianowicie:

- przepisu art. 18§3 kk przez przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie wykazane zostało, że „inna osoba” dokonała czynu zabronionego co uzasadniało zastosowanie przepisu art.18§3 kk oraz przez przyjęcie, że oskarżonej przypisać można działanie „w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, ułatwiła jego popełnienie”,

- przepisu art. 284§2 kk przez przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie wykazane zostało, że „inna osoba” tj. S. M. dopuścił się czynu zabronionego z art. 284§2 kk mimo braku ku temu dostatecznych podstaw dowodowych wynikających z materiału zgromadzonego w niniejszej sprawie.

2. błąd w ustaleniach faktyczny przyjętych za podstawę wyroku i mających wpływ na jego treść przez ustalenie, że:

- oskarżona udzieliła pomocy S. M. oraz innym osobom w popełnieniu przestępstwa przywłaszczenia pieniędzy, mimo , że nie przeprowadzono jakiegokolwiek faktycznie dowodu, że oskarżona działała w zamiarze aby ułatwić dokonanie wskazanego czynu zabronionego. Niewątpliwie nie mogły być podstawą takich ustaleń okoliczności związane z przekazywaniem gotówki oskarżonej, gdyż jak wynika z materiału dowodowego T. W. nie przekazywał oskarżonej jakichkolwiek środków pieniężnych zaś w przypadku Z. B. nie wskazano ile razy doszło do przekazania gotówki, w jakiej wysokości i czy oskarżona miała lub mogła mieć wiedzę z jakiego źródła pochodzą przekazywane środki,

- oskarżona miała wiedzę o fikcyjności dokumentów w tym w szczególności akceptowanych przez nią faktur, gdy bezspornie oskarżona w spółce (...) nie miała jakiegokolwiek wpływu na działania biznesowe spółki w tym działania związane ze współpracą z (...).

- S. M. dokonał czynu zabronionego z art. 284§2 kk pomimo braku
- w niniejszym postępowaniu
- stosownych dowodów, które pozwoliłyby poczynić takie ustalenia konieczne dla odpowiedzialności pomocnika do tak opisanego czynu zabronionego.

3. obraza przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na treść orzeczenia:

- art. 4, art., 5§2 , art. 410 kpk i oparcie wyroku na dowodach obciążających oskarżoną, z pominięciem zaś dowodów oraz okoliczności korzystnych

dla oskarżonej oraz rozstrzygnięcie pojawiających się wątpliwości w materiale dowodowym na niekorzyść oskarżonej.

- art. 424§ 1 w zw. z art. 7 kpk przez zawarcie w treści uzasadnienia twierdzeń, ustaleń bez wskazania dowodów, które stanowiły podstawę ich przyjęcia, co uniemożliwia dokonanie prawidłowej kontroli zapadłego orzeczenia.

Apelacja obrońcy oskarżonego J. J.

1. obraza prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k. oraz wynikający stąd błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia w odniesieniu do zarzucanego oskarżonemu J. J. czynu z punktu III aktu oskarżenia, mający wpływ na jego treść poprzez uznanie przez Sąd Okręgowy w Gdańsku, że zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy daje podstawy do przypisania oskarżonemu winy i sprawstwa w zakresie stawianego mu zarzutu przywłaszczenia mienia znacznej wartości, co w rezultacie doprowadziło do skazania J. J. na podstawie art. 284 §1 w zw. z 294 § 1 kk w zw. za 12 kk, podczas gdy prawidłowa i kompleksowa ocena całości materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie powinna prowadzić do stwierdzenia braku świadomości oskarżonego co do obciążania(...)spółki z o.o. w G., której był udziałowcem i członkiem zarządu fikcyjnymi fakturami, a tym samym braku jego winy.

Przejawem dowolnej oceny materiału dowodowego są następujące sytuacje, w których Sąd a quo:

a. nie odnotowuje doniosłości depozycji świadka T. W.,

rozpytanego wszak przez sąd meriti, w celu wykonania zaleceń Sądu Najwyższego i Sądu odwoławczego by wyjaśnić kwestię podstawową w sprawie tj. świadomość oskarżonego, z których **wynika jednoznacznie**, że J. J. nie brał udziału w jakichkolwiek spotkaniach T. W. i G. W. podczas których osoby te ustalały zasady współpracy w zakresie pozyskania tzw. klientów flotowych, a spotkania w których uczestniczył miały charakter towarzyski i w jakimkolwiek zakresie nie omawiano na nich spraw dotyczących pozyskania klientów flotowych i na żadnym z nich nie była zwracana gotówka, tymczasem Sąd a quo choć tego ustalenia nie kwestionuje to uznaje, że informacje takie musiał oskarżony jednakże pozyskać, choć nie przemawia za taką konstatacją ani jeden dowód czy nawet poszlaka, w tym zeznania drugiego współnika i członka zarządu G. W.,

b. nie bierze pod uwagę tego, że świadek T. W. jednoznacznie wyjaśnił, że nie wie dlaczego snuł supozycje, że J. J. mógł wiedzieć o jego krypto ustaleniach z G. W. mimo, że Sądy w toku instancji uznały tę kwestię za zasadniczą dla ustalenia sprawstwa J. J.,

c. bagatelizuje okoliczność, że z niezmiennych wyjaśnień świadków M. R., A. J., J. W., J. F., G. W. i samego oskarżonego, złożonych na różnych etapach postępowania jednoznacznie wynikał podział obowiązków w spółce, według których J. J. nie zajmował się szeroko pojętymi sprawami handlowymi a wyłącznie serwisem, i że zatwierdzenie dwóch przelewów nastąpiło niejako z konieczności, już po tym jak stał się wyłącznym udziałowcem i zarządem spółki,

zaś wcześniejszych faktur ani merytorycznie ani nawet formalnie nie badał podczas gdy z powyższego wynika, iż nie można mu przypisać, że tę sferę aktywności spółki obejmował swoją świadomością, a co najwyżej zarzucić mu można niedbalstwo w tym względzie nie zaś zamierzone działanie,

d. wnioskuje, że podpisanie ledwie dwóch z czternastu faktur wystawionych przez (...) (9 objętych zarzutem) i to w sytuacji gdy oskarżony J. stał się wyłącznym udziałowcem i członkiem zarządu spółki, upoważnia do uznania, że wyczerpuje to znamiona czynu ciągłego, objętego z góry powziętym zamiarem obejmującego wszystkie wskazane w zarzucie faktury, że J. J. z tego właśnie względu wiedział o fikcyjności usług,

e. pozbawia znaczenia (pomija je de facto) zeznania J. J. oraz świadków nadmienionych w pkt c, a złożonych na ponownej rozprawie głównej, a opiera rozstrzygnięcie wyłącznie na depozycjach podanych w trakcie postępowania przygotowawczego przez J. J., które dodatkowo zostały potraktowane wybiórczo i kierunkowo celem ich „dopasowania” do zajętego stanowiska odnośnie świadomości oskarżonego, podczas gdy ponowne złożenie wyjaśnień było wedle wytycznych Sądu Najwyższego konieczne by rozstrzygnąć „kwestię wręcz podstawową” tj. czy J. był przy przekazywaniu pieniędzy bo to implikuje jego świadomość co do prowadzonego procederu,

f. zupełnie pomija przy ocenie materiału dowodowego, w szczególności w aspekcie zakresu przedmiotowego rzeczowej umowy o współpracę, **faktyczne**

wykonanie w inkryminowanym okresie przez (...) na rzecz (...) spółka z o.o. w G. szeregu usług poligraficznych, o łącznej wartości **285 699,60 złotych**, w rezultacie czego z uzasadnienia wyroku wynika, że współpraca (...) i spółki (...) dotyczyła wyłącznie możliwości ujmowania po stronie kosztów działalności (...) faktur uznanych za usługi fikcyjne i z tego względu już samo podpisanie umowy przez oskarżonego J. J. doniosłe dowodzi jego świadomości objętego zarzutem procederu,

g. ustala, że J. J. akceptował faktury za pośrednictwo w zdobyciu klientów, których spółka już posiadała, bowiem nie mógł być dezinformowany przez wspólnika G. W., gdyż wynika to z doświadczenia życiowego, a akceptacja fizyczna dwóch ostatnich z czternastu wystawianych przez (...) nie świadczy li tylko o niedbalstwie, a o świadomości fikcyjnego charakteru nie tylko zaakceptowanych osobiście faktur, a całego procederu, podczas gdy nie istnieją żadne reguły logicznego rozumowania dające podstawy do wyprowadzenia takiego wniosku, tym bardziej że gotówki za te faktury umniejszone o prowizję, co bezsprzeczne w sprawie wykazane W. nie przyniósł J. J.,

h. nadaje przy roztrząsaniu dowodów istotne znaczenie faktowi zaginięcia faktur z 1997 roku, podczas gdy faktury te nie były opatrzone na odwrocie podpisami oskarżonego J. a treść ich awersu była znana od początku śledztwa organom ścigania, co czyni alogicznym zarzut interesu oskarżonego w ich ukrywaniu.

II. Obraza prawa materialnego art. 284 § 2 k.k. (w

zw. z art. 12 k.k.) poprzez błędne przyjęcie, że oskarżony przywłaszczył sobie powierzone mu mienie, a zachowanie oskarżonego wypełniało znamiona przestępstwa przywłaszczenia (popelnionego w ramach czynu ciągłego), w sytuacji gdy zachowaniu oskarżonego **nie można kwalifikować by było podejmowane z zamiarem bezpośrednim kierunkowym**, a można co najwyżej zakwalifikować w okolicznościach sprawy jego działanie jako o niedbalstwo i to tylko w odniesieniu do zaakceptowanych osobiście faktur, a nie pozostałych objętych zarzutem bowiem ich z racji podziału obowiązków po prostu znać nie mógł.

III. rażąca niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu J. J. w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości oraz winy i celów stawianych karze, a także wydzwięku społecznego oraz zwykłego poczucia sprawiedliwości tej kary (art. 438 pkt 4 k.p.k) bowiem oskarżonego skazano na rok i cztery miesiące pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 200 tys. złotych podczas gdy uznany przez Sąd w tej sprawie za głównego sprawcę czynu G. W. otrzymał karę niższą tj. roku i trzech miesięcy pozbawienia wolności, zaś wymierzona mu grzywna w porównaniu do wysokości, na która został skazany J. J. jest wręcz symboliczna, zaś różnica co do czasu warunkowego zawieszenia wykonania kary jest bez znaczenia wobec ponad 20 letniego pozostawiania oskarżonego w absolutnej w zgodzie z porządkiem prawnym i społecznym.

Zwięźle o powodach uznania zarzutów za zasadne, częściowo zasadne albo niezasadne

**Apelacja obrońcy oskarżonej
F. M., adw. M. K.:**

Ad. 1. Niezasadny jest zarzut bezwzględnej przyczyny odwoławczej o jakiej mowa w art.439 § 1 pkt 1 kpk. Skarżąca podnosząc zarzut związany ze sposobem delegowania sędziego orzekającego w I instancji nie wskazała jakichkolwiek zarzutów dotyczących stricte sędziego referenta. Zarzucając sędziemu brak niezawisłości, bezstronności i rzetelności w sprawie skarżąca w istocie odwołuje się do okoliczności stanowiących podstawę wniosku o wyłączenie sędziego podejrzanego o stronniczość o jakim mowa w art.41 § 1 kpk. Skoro tak, to winna uprawdopodobnić zasadność tych zarzutów. Samo bowiem powołanie się na opinię rzecznika generalnego w sprawie C-748/19 do C-754/19 (w dniu 16 listopada 2021r. zapadł wyrok TSUE w tej sprawie) nie może skutkować uznaniem, że sędzia orzekający w sprawie nie był bezstronny czy też doszło do zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej o jakiej mowa w art.439 § 1 pkt 1 kpk. W ocenie Sądu Apelacyjnego natomiast ciężar uprawdopodobnienia, że sędzia orzekający w sprawie nie był niezawisły i bezstronny spoczywa na podnoszącym ten zarzut. Całkowicie niewystarczającym jest tutaj odwołanie się jedynie do „możliwości” zaistnienia takiej sytuacji. Podkreślenia wymaga, że we wskazanym orzeczeniu Trybunał odnosił się realiów rozpoznawanej przed nim sprawy wskazując na możliwość zaistnienia wątpliwości

co do bezstronności sędziego (podatności na czynniki zewnętrzne) odwoływał się do funkcji jakie pełnili sędziowie, których dotyczyło pytanie prejudycjalne, tj. Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych. Wobec powyższego oraz wobec tego, że Sąd Apelacyjny nie stwierdza zaistnienia podstaw do uznania, że sędzia orzekający w przedmiotowej sprawie uchybił zasadzie bezstronności i niezawisłości, zarzut zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art.439 § 1 pkt 1 kpk uznany został za całkowicie chybiony.

Ad. 2. Na wstępie wskazać należy na błędne sformułowanie tego zarzutu. Zarzut obrazy prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu może bowiem zostać uznany za zasadny jeżeli strona nie kwestionuje ustaleń faktycznych co do winy (patrz: wyroki Sądu Najwyższego: z 2 września 2020r. w sprawie I NSNk 4/19, z 21 marca 2019r. w sprawie V KK 108/18, z 26 lutego 2009r. w sprawie WA 3/09; postanowienia Sądu Najwyższego: z 2 grudnia 2008r. w sprawie III KK 230/08, z 20 listopada 2008r. w sprawie V KK 158/08, z 29 maja 2008r. w sprawie V KK 89/08, z 24 stycznia 2007r. w sprawie II KK 256/06, z 18 stycznia 2007r. w sprawie III KK 459/06; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 12 lipca 2021r. w sprawie II AKa 84/21; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 8 czerwca 2021r. w sprawie II AKa 42/21; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 13 sierpnia 2018r. w sprawie II AKa 45/18; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 5 października 2010r. w sprawie II AKa 10/10; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 17

czerwca 2009r. w sprawie II AKz 220/09).

Naruszenie przepisu prawa materialnego ma miejsce wówczas, gdy wystąpi błąd subsumcji, a więc gdy prawidłowemu ustaleniu faktycznemu sąd przypisze niewłaściwą kwalifikację prawną, tj. nie zastosuje przepisu prawa materialnego, który ma obowiązek zastosować lub zastosuje przepis prawa materialnego, którego zastosować mu nie wolno. Tymczasem w omawianym środku odwoławczym skarżąca owe ustalenia kwestionuje.

Całkowicie chybioną jest argumentacja oparta na założeniu, że dla uznania winy oskarżonej F. M. w popełnieniu przypisanego jej przestępstwa koniecznym jest wykazanie, że miała szczególny obowiązek niedopuszczenia do popełnienia czynu zabronionego (str.8 apelacji). Skarżąca zdaje się nie dostrzegać, że przepis art.18 § 3 kk normuje dwie odrębne formy sprawcze dopuszczenia się karalnego pomocnictwa do popełnienia przestępstwa (obie te formy cytuje na str.5 apelacji). W przedmiotowej sprawie oskarżonej F. M. nie przypisano popełnienia przestępstwa z zaniechania, a zatem odwoływanie się do znamion popełnienia przestępstwa pomocnictwa poprzez zaniechanie jest całkowicie chybione. Taki również charakter ma zarzut nieustalenia kiedy doszło do wejścia w posiadanie poszczególnych kwot pieniędzy przez poszczególnych uczestników proceduru. Podkreślenia bowiem wymaga, że forma zjawiskowa popełnienia przestępstwa jaką jest pomocnictwo stanowi samoistne przestępstwo i pomocnik odpowiada

w zakresie swojego czynu, niezależnie od odpowiedzialności sprawcy (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 30 kwietnia 2019r. w sprawie II AKa 213/18). Pomocnik odpowiada za swój czyn nawet jeżeli nie ujęto sprawcy lub nawet jeżeli sprawca o tej pomocy nie wie lub jej nie chce (teza 42 do art.18 kk – Kodeks karny, komentarz pod redakcją Marka Mozgawy, Lex e./2022). Realizując wskazaną przez skarżącą (str.8 apelacji) zasadę, że każdy człowiek może ponosić odpowiedzialność wyłącznie za własne czyny, a nie cudze Sąd Okręgowy przypisał oskarżonej F. M. popełnienie przestępstwa pomocnictwa do przywłaszczenia powierzonego mienia, nie zaś przywłaszczenia powierzonego mienia i „prania pieniędzy”, co było przedmiotem zarzutów aktu oskarżenia . Nie ma również racji skarżąca twierdząc, że nie ustalono jak F. M. pomagała sprawcom w popełnieniu przestępstwa przywłaszczenia mienia na szkodę spółki (...). Sąd bowiem ustalił, w oparciu o zgromadzony w sprawie i oceniony w sposób swobodny materiał dowodowy, że nastąpiło to poprzez zatwierdzenie do wypłaty tzw. pustych faktur, tj. dotyczących zdarzeń gospodarczych, które nie zaistniały (str.3 – 8 uzasadnienia wyroku). Nie jest zatem tak jak twierdzi skarżąca (str.7 apelacji), że Sąd Okręgowy nie wskazał czym oskarżona wypełniła znamiona przypisanego jej przestępstwa pomocnictwa do przywłaszczenia powierzonego mienia. Całkowicie chybionym jest zarzut braku analizy strony podmiotowej przestępstwa przywłaszczenia (str.7 apelacji), skoro oskarżonej F. M. nie przypisano przestępstwa przywłaszczenia, a pomocnictwa

do przywłaszczenia; jak natomiast wyżej wskazano, pomocnictwo jest przestępstwem samoistnym. Okoliczność, że apelująca odmiennie niż Sąd Okręgowy ocenia wiarygodność zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego sama w sobie nie może skutkować uznaniem, że ocena dokonana przez Sąd jest niewłaściwa, sprzeczna z dyrektywami określonymi w art.7 kpk. Sąd Okręgowy dokonał wnikliwej oceny wiarygodności zeznań wskazanego przez skarżącą świadka Z. B. (str.14-16 uzasadnienia wyroku) odnosząc się również do charakteru tego dowodu, tj. dowodu z pomówienia (str.12-13 uzasadnienia wyroku). Odmiennie twierdzenia skarżącej w tym zakresie są zatem całkowicie nietrafne. Lakoniczne i mające charakter jedynie polemiczny stwierdzenie skarżącej, że zeznania tego świadka były niestanowcze (str.5 apelacji) żadną miarą nie może skutecznie podważać oceny dokonanej przez Sąd I instancji. Podkreślenia bowiem wymaga, że Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ocenie przeprowadzonych dowodów i ocena ta podlega ochronie przewidzianej w art.7 kpk dopóty, dopóki nie zostanie wykazana jej błędność. Jak słusznie przyjmuje się w orzecznictwie, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art.7 kpk wtedy, gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy; stanowi wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego; jest wyczerpująco i logicznie - z

uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - argumentowane w uzasadnieniu wyroku (por.m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z: 24 lutego 2011r. w sprawie III KK 382/10r., z 7 lipca 2010r. w sprawie II KK 147/10, z 13 czerwca 2007r. w sprawie V KK 5/07; z 25 września 2002r. w sprawie II KKN 79/00 oraz wyroki Sądu Najwyższego z: 22 lutego 1996r. w sprawie II KRN 199/95; z 9 listopada 1990r. w sprawie WRN 149/90). Lakoniczne stwierdzenie, że zeznania Z. B. były niestanowcze i obarczone cechą zeznań z pomówienia nie może zatem przynieść oczekiwanego przez skarżącą rezultatu. Akcentując na str. 5 apelacji zeznania świadka Z. B., z których wynika, że tylko kilka razy przekazał F. M. pieniądze skarżąca zdaje się nie dostrzegać, że inkryminowane zachowanie oskarżonej F. M. polegało przede wszystkim na akceptowaniu do wypłaty fikcyjnych faktur i dokonywaniu przelewów kwot z nich wynikających, nie zaś przyjmowaniu pieniędzy w gotówce od Z. B., do czego doszło istotnie jedynie kilka razy (str.14-15 uzasadnienia wyroku). Całkowicie chybiona jest zatem argumentacja opierająca się na opisie warunków pracy oskarżonej F. M. oraz twierdzeniu, że przeliczanie pieniędzy przekazanej oskarżonej przez Z. B. trwałoby wiele godzin (str.6 apelacji). Nietrafny jest również zarzut braku podstaw do przypisania oskarżonej F. M. zamiaru popełnienia przypisanego jej przestępstwa, stanowisko zaś skarżącej o braku po stronie oskarżonej świadomości przestępczego charakteru działalności Z. B. i T. W. nie zasługuje na akceptację. Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie

może przynieść wskazywanie, że T. W. nie czynił uzgodnień z oskarżoną i nie przekazywał jej pieniędzy, jak również nie dokonywał z nią nielegalnych transakcji (str. 5 apelacji). Odnosząc się do ostatniej ze wskazanych okoliczności podkreślenia wymaga, że oskarżonej nie przypisano dokonywania nielegalnych transakcji z T. W.. Istotą przestępczego charakteru proceduru był bowiem brak transakcji, które były dokumentowane w pustych fakturach. Odnosząc się do zarzutu braku po stronie oskarżonej świadomości co do fikcyjnego charakteru faktur, które zatwierdzała do wypłaty Sąd Apelacyjny wskazuje nie tylko na niekwestionowane w omawianej apelacji i potwierdzone w wyjaśnieniach oskarżonej F. M. ustalenie, że oskarżona podpisała aneks do fikcyjnej umowy, w oparciu o którą zatwierdzała faktury do wypłaty (str.3 uzasadnienia wyroku), ale również na stanowisko jakie w spółce (...)w inkryminowanym czasie pełniła oskarżonego F. M., tj. nie tylko głównej księgowej ale także wiceprezesa zarządu. Stąd rozważania dotyczące roli księgowej w spółce (str. 7 i 9-11 apelacji) nie mogą zostać uznane za skuteczną argumentację podniesionych zarzutów. Skutku oczekiwanego przez skarżącą nie może przynieść odwoływanie się do oceny dowodów dokonanych przez Sąd Rejonowy Gdańsk Południe w Gdańsku w sprawie II K 8/11, czy też innych orzeczeń, w których oskarżonymi były inne osoby (str.10-11 apelacji) choćby przez wzgląd na zasadę samodzielności jurysdykcyjnej sądów unormowanej w przepisie art.8 § 1 kpk. Na marginesie zatem jedynie wskazać

należy, że wyrok ten został uchylony w toku kontroli instancyjnej. Podnieść również należy, że nie poczyniono ustaleń aby T. W. przekazywał pieniądze oskarżonej F. M.. Wskazywanie zatem na jego depozycje okoliczność tę potwierdzające (str.10 apelacji) nie może skutkować uniewinnieniem oskarżonej. Trafnie, w ocenie Sądu Apelacyjnego, wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 16 lutego 2017r. w sprawie III KK 238/16 na konieczność odpowiedzi na pytanie z jakiego znanego i legalnego źródła miałyby pochodzić pieniądze przyjmowane przez oskarżoną od – jak ustalił Sąd Okręgowy - Z. B.. Jak wynika z trafnych ustaleń Sądu I instancji, takie legalne źródło nie istniało a zatwierdzone przez oskarżoną do realizacji faktury wymienione w przypisanym jej zarzucie były puste. Sprzecznym zasadami logicznego rozumowania byłoby przyjęcie, że oskarżona F. M. pełniąc funkcję wiceprezesa zarządu spółki i jednocześnie głównej księgowej nie była wprowadzona w sprawę spółki i nie uczestniczyła aktywnie w jej życiu gospodarczym. Całkowicie nieprzekonujące jest zatem stanowisko skarżącej, że jedynie bezrefleksyjnie zatwierdzała kwoty do wypłaty oraz przyjmowała gotówkę bez ustalenia podstaw ku temu. Wskazywanie przez skarżącą (str.11 apelacji), że pieniądze przekazywane oskarżonej F. M. przez Z. B. stanowiły zwrot pożyczki udzielonej mu przez S. M. jest jej subiektywnym poglądem nie znajdującym oparcia w wiarygodnych dowodach, nie może zatem stanowić skutecznej argumentacji wywiedzionego środka odwoławczego. Za uznaniem winy oskarżonej przemawiają również zasady logicznego rozumowania.

Brak logiki jest bowiem w tym aby po uprzednim zatwierdzeniu do wypłaty niebagatelnych kwot pieniędzy kwoty niewiele niższe od widniejących na fakturach przyjmować z powrotem od rzekomego kontrahenta, w gotówce i bez żadnego oparcia w dokumentach. W świetle powyższego na akceptację zasługuje odmowa przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej, w których podała, że jedynie przyjmowała koperty od Z. B. przeznaczone dla S. M. domyślając się, że są w nich pieniądze. Przeczą temu bowiem uznane za wiarygodne po dokonanej zgodnie z zasadami logicznego rozumowania ocenie depozycji Z. B., że oskarżona przeliczała przekazywane jej pieniądze. Skoro – jak wyżej wskazano – trafne są ustalenia, że przelane z (...) do (...) kwoty nie znajdowały potwierdzenia w zdarzeniach gospodarczych, a następnie przekazywane S. M. po potrąceniu prowizji, którą zatrzymywali: Z. B., T. W. doszło do przywłaszczenia powierzonego mienia i działania na szkodę spółki (...). Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że mienie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością jest mieniem cudzym dla jej wspólników (uchwała Sądu Najwyższego z 20 maja 1993r. w sprawie I KZP 10/93; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 27 kwietnia 2016r. w sprawie II AKa 25/16; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 19 września 2012r. w sprawie II AKa 227/12) Skutku oczekiwanego przez skarżącą nie może również przynieść odwoływanie się do sposobu prowadzenia przesłuchań przez Funkcjonariusza J. P. (str.6 apelacji). Oskarżona F. M. nie przyznawała się do popełnienia zarzucanych jej czynów, a zatem

metody jakie przy tej czynności procesowej stosował wskazany funkcjonariusz nie wpłynęły na treść jej depozycji.

Skutku oczekiwanego przez skarżącą nie może również przynieść zarzut braku ustalenia motywacji dla której oskarżona podjęła przestępcze działania, tj. dlaczego zdecydowała się udzielić pomocy do przestępstwa przywłaszczenia mienia. Ustalenie motywu działania nie stanowi bowiem warunku sine qua non przypisania sprawcy winy, a motyw i cel, którym kierował się sprawca grają rolę uzupełniającą i drugoplanową, o ile w myśl specjalnej dyspozycji ustawy nie należą do znamion czynu przestępnego, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca. Wskazać w tym miejscu godzi się, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem sądów powszechnych i Sądu Najwyższego, w sprawie może w ogóle nie dojść do ustalenia motywu działania sprawcy (patrz: wyroki Sądu Apelacyjnego w Gdańsku: z 24 marca 2022r. w sprawie II AKa 13/22, z 9 grudnia 2010r. w sprawie II AKa 309/10; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 30 maja 2007r. w sprawie II AKa 84/07; wyroki Sądu Najwyższego: z 5 października 1981r. w sprawie I KR 149/81; z 3 czerwca 1974r. w sprawie I KR 419/73). Ustalenie motywów działania sprawcy jest jednym z zadań procesu karnego, jednakże w konkretnych sprawach może się okazać, iż nie jest to możliwe, gdyż sprawca czynu przestępnego motywów takich nie ujawnia, materiał dowodowy zaś nie pozwala na ich ustalenie.

Aprobaty Sądu Apelacyjnego nie zyskał również zarzut braku uzasadnienia zastosowania przepisu

art.12 kk. Przedstawiona w tej części apelacji (str.7) teza, że oskarżona nie miała zamiaru popełnienia przypisanego jej przestępstwa i nie działała ze z góry powziętym zamiarem jest subiektywną oceną jej obrońcy, nie znajdującą potwierdzenia w zgromadzonym i swobodnie ocenionym materiale dowodowym. Sąd I instancji, choć lakonicznie, to jednak wskazał w czym upatruje podstaw do zastosowania konstrukcji określonej w art.12 kk w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonej F. M. (str.37 uzasadnienia wyroku). Uzupełniając argumentację Sądu Okręgowego należy wskazać okoliczności świadczące o trafności przyjęcia, że doszło do spełnienia dwóch ustawowych przesłanek, cechujących czyn ciągły, w przypadku którego przedmiotem ochrony - tak jak w niniejszej sprawie - nie jest dobro osobiste pokrzywdzonego.

Po pierwsze - Sąd Okręgowy trafnie przyjął, że przypisane oskarżonej F. M. zachowania popełnione zostały w krótkich odstępach czasu. Wskazują na to daty poszczególnych zachowań, zamieszczonych w opisie przypisanego jej czynu. Maksymalne odstępy pomiędzy poszczególnymi z przypisanych jej zachowań nie przekraczają kilku miesięcy. Tym samym niewątpliwie mamy do czynienia z zachowaniami „podjętymi w krótkich odstępach czasu” w rozumieniu art.12 kk.

Po drugie - Sąd Okręgowy trafnie przyjął, że przypisane oskarżonej zachowania, popełnione zostały w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie stoi na stanowisku, że zachowania podjęte w wykonaniu z góry

powziętego zamiaru to działania w zamiarze obejmującym całość akcji przestępczej w takim znaczeniu, że sprawca wyraża gotowość do wykorzystania powtarzającej się sposobności do popełnienia przestępstwa i tę sposobność wykorzystuje. Wystarczającym przy tym jest gdy obejmuje zamiarem, chociaż w ogólnych zarysach, wykonanie czynności składających się na czyn ciągły, zakładając podejmowanie ich sukcesywnie, w krótkich odstępach czasu, korzystając z każdej nadarzającej się ku temu okazji (podobnie M. Królikowski - Kodeks karny, Część szczególna, Tom I Komentarz, Wyd. Beck, Warszawa 2010 r., s. 501; zob. również wyroki Sądu Najwyższego: z 8 stycznia 2014r. w sprawie IV KK 255/13, z 24 stycznia 2007r. w sprawie III KK 231/06; postanowienie Sądu Najwyższego z 9 marca 2006r. w sprawie V KK 271/05; wyrok Sądu Apelacyjnego Łodzi z 12 października 2000r. w sprawie II AKa 155/00; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 21 kwietnia 2015r. w sprawie II AKa 39/15). Sąd odwoławczy wyraża w związku z tym pogląd, że dla przyjęcia konstrukcji czynu ciągłego nie jest konieczne wykazanie i udowodnienie tego, że oskarżony w chwili rozpoczęcia działalności przestępczej wiedział już z góry, w którym konkretnym dniu oraz w jakich dokładnie okolicznościach dopuści się poszczególnych zachowań, objętych powziętym z góry zamiarem.

Sąd odwoławczy jest zdania, że zachowanie będące zewnętrznym przejawem jednego impulsu woli stanowi jeden czyn, niezależnie od liczby skutków tego zachowania. Istotne jest, by sprawca w

tym samym czasie, w tym samym miejscu, w stosunku do tego samego dobra podejmował zachowania mieszczące się w tym samym celu. W takiej sytuacji, zachowania te winny podlegać kwalifikacji z przepisu ustawy karnej, który najbardziej odpowiada treści zdarzenia. Zachowania sprawcy winny być postrzegane jako pewne continuum nie podlegające sztucznemu dzieleniu na płaszczyźnie normatywnej (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 20 kwietnia 2011r. w sprawie II AKa 80/11).

Sąd odwoławczy podziela stanowisko Sądu Okręgowego o istnieniu po stronie oskarżonej F. M. impulsu, o którym mowa wyżej, a tym samym powzięciu przez nią pod jego wpływem „z góry powziętego zamiaru”. Ten ostatni rozumieć zgodnie ze znaczeniem słowa „zamiar” nadanym mu przez art. 9 § 1 kk, przy czym - tak jak w niniejszej sprawie - z góry powzięty zamiar przy braku dowodów jednoznacznie świadczących o stronie podmiotowej (wobec zaprzeczenia oskarżonej) można wnioskować z elementów strony przedmiotowej, takich jak długotrwałość, powtarzalność, wielość, identyczność modus operandi, mechanizm uzyskiwania korzyści. Sąd odwoławczy aprobuje te poglądy doktryny i judykatury, zgodnie z którymi w przypadku nieprzyznawania się oskarżonego do działania „z góry powziętym” w rozumieniu art. 12 kk, istnienia takiego zamiaru należy dowodzić na podstawie ustalonych okoliczności o charakterze przedmiotowym. Sąd Okręgowy wykazał istnienie tych okoliczności ponad wszelką wątpliwość po dokonanej w sposób swobodny ocenie materiału dowodowego. Uzupełniając

argumentację Sądu I instancji i wcześniejsze rozważania Sądu odwoławczego należy powołać się na trafny pogląd, iż na ogół elementem integrującym wiele zachowań jest pewien dość trudno uchwytny, choć intuicyjnie wyczuwalny element przedmiotowy, który powoduje, że każde składające się na czyn ciągly zachowanie postrzegane jest jako fragment większej całości. Całość taką tworzy bowiem nie tylko odpowiadający realizowanemu przez sprawcę planowi zamiar podjęcia dwu lub więcej zachowań, lecz wzajemne powiązanie między nimi, wynikające z okoliczności przedmiotowych, stwarzających np. trwającą przez pewien czas sposobność lub nawet w pewnym sensie skłaniających, a nawet zmuszających sprawcę do ich powtarzania. (J. Giezek - Kodeks karny. Komentarz. teza 8 do art. 12, WKP 2012). Sąd Apelacyjny podkreśla w związku z tym, że analiza całokształtu przeprowadzonych i ujawnionych w niniejszej sprawie dowodów dawała wyraźny obraz owego „elementu integrującego”, nie pozwalającego na traktowanie poszczególnych zachowań jako oderwane od siebie fragmenty, podlegające odrębnej ocenie.

Ad. 3. a) Nie doszło do obrazy wskazanych w zarzucie przepisów postępowania.

Odnosząc się do zarzutu obrazy zasady obiektywizmu unormowanej w przepisie art. 4 kpk wskazać na wstępie wymaga, że bezstronność to kierowanie się przez sędziego obiektywizmem, nie stwarzając korzystniejszej sytuacji dla żadnej ze stron czy żadnemu z uczestników postępowania, w trakcie zarówno toczącej się przed sądem sprawy,

jak i orzekania. Traktuje on zatem uczestników postępowania równorzędnie (bezstronność subiektywna). Bezstronność obiektywna to działanie sędziego wyłącznie na podstawie prawa, zgodnie ze swoim sumieniem i wewnętrznym przekonaniem. Elementem zasady obiektywizmu jest też zakaz przyjmowania przez organ procesowy kierunkowego nastawienia do sprawy, dopasowywanie czynności procesowych do z góry przyjętego na wstępie wyniku lub oddalanie wniosków dowodowych jednej tylko strony, gdy dążą one do ustaleń sprzecznych z przyjętym na wstępie założeniem. Ale ocena materiału dowodowego z daniem wiary jednym z dowodów, nie stanowi naruszenia tej zasady (tak też: Sąd Najwyższy w postanowieniu z 9 sierpnia 2017r. w sprawie II KK 206/17). Sąd odwoławczy nie stwierdza aby doszło w przedmiotowej sprawie do naruszenia zasady obiektywizmu przez sąd orzekający. W szczególności nie podziela poglądu skarżącej (str.8-9 apelacji), że czas w jakim organa ścigania pozyskały z organów skarbowych informacje służące następnie do określenia wysokości szkody świadczą o braku obiektywizmu Sądu orzekającego. Podkreślenia bowiem wymaga, że poza tym skarżąca nie przedstawiła żadnej argumentacji wskazującej na to, że wysokość szkody wyrządzonej przypisanym oskarżonej przestępstwem została nieprawidłowo określona, co zwalnia Sąd odwoławczy od dalszych rozważań w tym zakresie (patrz: wyroki Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z

z 25 listopada 2021r. w sprawie II AKA 65/20, z 5 lutego 2020r. w sprawie II AKA 119/19).

W przedmiotowej sprawie nie doszło do obrazy art.5 § 2 kpk, bowiem sąd poczynił nie budzące jego wątpliwości ustalenia faktyczne, a zatem nie powziął wątpliwości w tej kwestii. Unormowana w tym przepisie zasada in dubio pro reo nie może stwarzać pretekstu do uproszczonego traktowania wątpliwości. Jak bowiem wyraźnie wynika z jego brzmienia, reguła ta ma zastosowanie dopiero wtedy, gdy mimo wszelkich starań organu prowadzącego postępowanie nie da się usunąć występujących wątpliwości. Jest to więc swoista „ostateczność” – „dyrektywa ostatecznego wyjścia”. Wszelka wątpliwość w zakresie ustaleń faktycznych powinna być wyjaśniona i usunięta przez wszechstronną inicjatywę dowodową organu procesowego i gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Dopiero wtedy, gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości wątpliwość nie zostanie usunięta, należy ją wytłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego. Należy również podkreślić, iż wątpliwości, o jakich mowa w art.5 § 2 kpk to wątpliwości Sądu, nie zaś strony procesowej wyrażającej odmienny pogląd w przedmiocie oceny całokształtu ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności oceny wiarygodności dowodów stanowiących podstawę ustaleń faktycznych. Nie można zatem zasadnie stawiać zarzutu obrazy przepisu art.5 § 2 kpk podnosząc wątpliwości strony, a konkretnie obrońcy oskarżonego

co do treści ustaleń faktycznych, bowiem dla oceny czy w sprawie doszło do naruszenia zasady in dubio pro reo istotne jest jedynie to czy sąd powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 15.07.2010r. w sprawie II AKa 183/10). W przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy poczynił ustalenia faktyczne w sposób niewątpliwy, po dokonanej w sposób swobodny, zgodny z dyrektywami zawartymi w przepisach art.7 kpk i art.410 kpk ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Zasada in dubio pro reo nie nakazuje jednocześnie sądowi orzekającemu czynienia ustaleń w oparciu o dowody najbardziej korzystne dla oskarżonego. Brak jest podstaw do uznania (również skarżąca ich nie wskazuje), że Sąd Okręgowy powziął jakiegokolwiek wątpliwości przy ustalaniu stanu faktycznego czy ocenie dowodów i poczytał je na niekorzyść oskarżonej. Sąd odwoławczy nie podziela poglądu skarżącej (str.8 apelacji), że ustalenia Sądu I instancji oparte są o wrażenia lansowane przez prokuraturę i Z. B.. Sąd II instancji w niniejszym uzasadnieniu odnosił się już do zarzutów związanych z dokonaną przez Sąd Okręgowy oceną dowodów i do poczynionych rozważań w tym miejscu odwołuje się nie widząc potrzeby ponownego przytaczania ich. To, że apelująca nie podziela tej oceny nie oznacza, że proces miał charakter nierzetelny.

Skutku oczekiwanego przez skarżącą nie może przynieść odwoływanie się do uznania przez Sąd I instancji za zbędne przy ocenie odpowiedzialności karnej

oskarżonej F. M. sposobu prowadzenia księgowości w (...) (str.8 apelacji). Wobec bowiem ustalenia, że oskarżona miała świadomość fikcyjnego charakteru umów, których dotyczyły zatwierdzane przez nią do wypłaty faktury, kwestia czy księgowość w (...) była prowadzona rzetelnie, czy też nie, nie ma znaczenia dla prawnokarnej oceny zachowania oskarżonej F. M.. Stąd zarzut obrazy art.410 kpk mającej polegać na uznaniu dowodów dotyczących tej kwestii za zbędne uznać należy za całkowicie chybiony.

Ad. 3. b) Sąd odwoławczy nie podziela poglądu skarżącej, że w przedmiotowej sprawie doszło do obrazy art.424 § 1 pkt 1 kpk. Wbrew twierdzeniom skarżącej, Sąd Okręgowy wskazał dowody, na których oparł swe ustalenia a tok rozumowania przedstawił w szczegółowym i jasnym uzasadnieniu, które w pełni pozwala na dokonanie kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia. Nie doszło również do obrazy art.45 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 6 ust.1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Skarżąca nie wskazała w czym upatruje naruszenia obu wskazanych przepisów, które dotyczą kilku zasad procesowych: sprawiedliwości, jawności i sprawności postępowania, bezstronności sądu. Umieszczenie zarzutu, tj. postawienie go łącznie z zarzutem obrazy art.4 kpk i art.5 § 2 kpk pozwala na uznanie, że zarzuty obrazy wskazanych przepisów Konstytucji i Konwencji dotyczą prawa strony do sprawiedliwego rozpoznania sprawy. Sąd Apelacyjny nie podziela poglądu skarżącej, że doszło do naruszenia tej zasady. Sąd Okręgowy po zgromadzeniu

wszystkich dowodów, poddał je swobodnej ocenie a tok swojego rozumowania przedstawił w szczegółowym i przekonującym uzasadnieniu. Jak już wyżej wskazano, skarżąca myli powinność uwzględniania wątpliwości na korzyść oskarżonego z prawem sądu do swobodnej oceny dowodów. Sąd I instancji po dokonaniu kompleksowej oceny dowodów nie powziął wątpliwości, które miałyby obowiązek poczytać na korzyść oskarżonej. Nie sposób zatem podzielić stanowiska skarżącej, że doszło do pominięcia dowodów korzystnych dla oskarżonej i poczytania istniejących wątpliwości na jej niekorzyść. Jak już wyżej wskazano, oczywistym jest, że Sąd ustalenia faktyczne czyni w oparciu o dowody uznane za wiarygodne; w wypadku wyroku skazującego są to dowody zazwyczaj niekorzystne dla oskarżonego. Jest to postąpienie w pełni prawidłowe, jeżeli zostało poprzedzone swobodną oceną wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów. Taka sytuacja miała miejsce w przedmiotowej sprawie; sąd bowiem ocenił w sposób swobodny wszystkie dowody (żadnego zatem nie pominął), a ustalenia faktyczne poczynił na podstawie tych uznanych za wiarygodne. To, że skarżąca odmiennie niż Sąd Okręgowy ocenia wiarygodność poszczególnych dowodów nie oznacza, że Sąd pominął dowody korzystne dla oskarżonej.

Ad. 3. c) Zarzut jest całkowicie chybiony. Sąd Okręgowy zmienił kwalifikację prawną czynów zarzuconych F. M. w akcie oskarżenia uznając ją za winną popełnienia przypisanego jej czynu w ramach zarzucanych jej czynów, opisanych w pkt I i II aktu

oskarżenia (podkreślenie SA). Nie jest zatem tak jak twierdzi skarżąca, że Sąd pominął czyn z art.299 kk przy jednoczesnym uznaniu, że oskarżona nie wypełniła jego znamion, skutkiem czego winno być – zdaniem skarżącej – uniewinnienie oskarżonej od zarzutu popełnienia czynu z art.299 kk. Sąd Okręgowy szczegółowo uzasadnił przyjętą kwalifikację prawną czynu, w szczególności pominięcie w niej art.299 kk (str.36-37 uzasadnienia wyroku) a przedstawiona tam argumentacja zyskała aprobatę Sądu II instancji. Skarżąca tymczasem nie przedstawiła rzeczowej argumentacji w tym zakresie, co zwalnia Sąd odwoławczy do dalszych rozważań. Sąd Apelacyjny w pełni podziela (i uważa, że również odnosi się do innych kwestii szczegółowo przedstawionych w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji) pogląd Sądu Najwyższego zawarty w uzasadnieniu wyroku z 24 marca 2022r. w sprawie IV KK 389/20: „Jeżeli Sąd odwoławczy podziela w pełni dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów, może zaniechać szczegółowego odnoszenia się w uzasadnieniu swojego wyroku do zarzutów apelacji, gdyż byłoby to zbędnym powtórzeniem argumentacji tego sądu” .

Ad. 3. d) Zarzut jest całkowicie chybiony. Przedstawione przez skarżącą wskazania Sądu odwoławczego w sprawie V Ka 486/17 mają charakter wysoce ogólny a skarżąca nie wykazała w czym w szczególności upatruje dokonania nierzetelnych ustaleń faktycznych, braku gruntowej analizy zdarzeń. Skarżącej zdaje się umknąć również fakt, że sprawa

m.in. oskarżonej F. M. była przedmiotem rozpoznania przez Sąd Najwyższy w ramach kasacji. Lektura uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego i uzasadnienia wyroku będącego obecnie przedmiotem kontroli kasacyjnej pozwala w pełni na stwierdzenie, że Sąd Okręgowy zrealizował wszystkie wskazania instancji najwyższej.

Ad. 4. Zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych są całkowicie chybione. Po dokonaniu bowiem swobodnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów Sąd Okręgowy poczynił trafne ustalenia faktyczne w każdym aspekcie zaskarżonego wyroku, tak co do winy jak i wysokości poczynionej szkody. Szczegółowe odniesienie się przez Sąd odwoławczy do podnoszonych w tym miejscu apelacji kwestii miało miejsce we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia. Wskazując na działanie oskarżonej F. M. pod wpływem błędu (str.3 apelacji) skarżąca nie wskazała w czym upatruje postaw do przyjęcia tej instytucji prawa w odniesieniu do zachowania oskarżonej w przedmiotowej sprawie co zwalnia Sąd odwoławczy od dalszych rozważań w tym zakresie.

Apelacja obrońcy oskarżonej F. M., adw. M. J.:

Ad. 1. Zarzut jest nietrafny. W sentencji zaskarżonego wyroku nie wymieniono S. M.(co do którego nie zapadło prawomocne orzeczenie). Użyta natomiast przez Sąd Okręgowy formuła „innej ustalonej osobie” jest prawidłowa i w pełni zasadna w realiach rozpoznawanej sprawy. Poza tym określeniem wskazano jeszcze inne osoby – z imienia i nazwiska, co do których wyroki się uprawomocniły.

Nadto podkreślenia wymaga, że – jak już wskazano przy omawianiu zarzutów apelacji wniesionej przez drugiego obrońcę oskarżonej F. M. - popełnienie przestępstwa w formie pomocnictwa stanowi samodzielne przestępstwo, niezależnie od tego czy bezpośrednio sprawcy przypisano winę czy też nie. Poczynione natomiast w odniesieniu do oskarżonej F. M. ustalenia faktyczne zyskały pełną aprobatę Sądu odwoławczego. Nie jest zatem tak jak twierdzi skarżący (str. 4 i 12-13 apelacji), że przy konstrukcji pomocnictwa z art.18 § 3 kk, rozważania wymagają dwa czyny, co w realiach rozpoznawanej sprawy jest niemożliwe, gdyż S. M. nie został prawomocnie skazany i dotyczy go zasada domniemania niewinności. Nie jest również tak jak twierdzi skarżący, że dla ustalenia odpowiedzialności oskarżonej F. M. jako pomocnika koniecznym było wykazanie, że również sprawca główny popełnił przestępstwo. Jak już bowiem wyżej wskazano, skazanie sprawcy głównego nie jest warunkiem sine qua non przypisania winy pomocnikowi. Nie jest również tak jak twierdzi skarżący, że Sąd I instancji orzekający w przedmiotowej sprawie rozważał kwestię popełnienia czynu zabronionego przez S. M. i inne osoby (str.4 i 12-13 apelacji). Przedmiotem oceny Sądu była bowiem odpowiedzialność oskarżonych: F. M. i J. J., „Inne osoby” (T. W., Z. B., J. A.) zostały wymienione w sentencji zaskarżonego orzeczenia w odniesieniu do oskarżony F. M., gdyż zapadły wobec nich prawomocne wyroki skazujące. Wobec braku prawomocnego orzeczenia względem S. M. jego nazwisko nie mogło znaleźć się w sentencji zaskarżonego orzeczenia.

Nie stanowi to jednak przeszkody dla oceny jego depozycji (w ramach przewidzianych prawem) i czynienie ustaleń faktycznych w związku z odpowiedzialnością oskarżonej F. M.. Jednocześnie podkreślenia wymaga, że dla prawidłowego przypisania odpowiedzialności za pomocnictwo koniecznym jest wskazanie konkretnego przestępstwa, którego popełnienia pomocnik miał ułatwić (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 23 czerwca 2020r. w sprawie II AKa 5/20). Sąd zatem musiał odnieść się do czynu, którego popełnienie oskarżona F. M. ułatwiła, tak w ustaleniach faktycznych, jak i w sentencji orzeczenia. Niezależnie od zasady samodzielności jurysdykcyjnej sądów, określonej w art.8 § 1 kpk, odrębność odpowiedzialności za pomocnictwo i sprawstwo powoduje, że bez wpływu na odpowiedzialność karną oskarżonej F. M. pozostaje ewentualna odpowiedzialność karna wskazanego w apelacji S. M.. Wobec powyższego całkowicie chybnym jest zarzut braku dokładności w postępowaniu sądowym w odniesieniu do S. M., którego nie obejmował akt oskarżenia w zakresie rozpoznawanym w sprawie będącej aktualnie przedmiotem kontroli instancyjnej.

Wskazać nadto należy, że uzasadnienie omawianego zarzutu nie dotyczy jego istoty. Skarżący bowiem podniósł zarzut obrazy prawa materialnego, a w części motywacyjnej wywiedzonego środka odwoławczego (str. 3 apelacji) wskazuje na pomówienie, co wszak dotyczy oceny dowodów a zatem obrazy przepisów postępowania. Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie w pełni akceptuje poglądy

orzecznictwa przedstawione na str.3-4 apelacji dotyczące dowodu z pomówienia), co jednak nie może skutkować wzruszeniem zaskarżonego orzeczenia w kierunku oczekiwanym przez skarżącego. Sąd Okręgowy bowiem, zgodnie z przedstawionymi w cytowanych orzeczeniach warunkami dokonał oceny wiarygodności dowodów w postaci depozycji T. W. i Z. B.. Podkreślenia wymaga, że ich depozycje nie były jedynymi dowodami na których oparł się Sąd Okręgowy przypisując winę oskarżonej F. M., na co uwagę zwrócił sam skarżący (str.4 apelacji). W kontekście odpowiedzialności karnej oskarżonej bez znaczenia pozostaje co stało się z pieniędzmi przekazanymi z (...) na konta (...) a następnie przekazanych (po potrąceniu ustalonej prowizji) S. M.. Sąd Apelacyjny nie podziela również stanowiska skarżącego, że przedstawione przez niego (str. 5 apelacji) odpowiedzi na to pytanie deprecjonują dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę wiarygodności depozycji T. W. i Z. B.. Nie jest bowiem tak jak twierdzi skarżący, że obciążanie w swych depozycjach S. M. jako osobę, której przekazano z powrotem pieniądze pozyskane bezprawnie (bez tytułu ku temu) ze spółki (...) było jedyną okolicznością, na którą T. W. i Z. B. mogliby skutecznie powoływać się w swojej obronie. Nie była to w ogóle okoliczność o takim charakterze, skoro – mimo jej przedstawiania – zostali prawomocnie skazani. Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść wskazywanie na różnice w depozycjach tych świadków (str.5-6 apelacji); różnice te bowiem dostrzegł i rzetelnie się do nich odniósł. Sąd Okręgowy (str.13-16 uzasadnienia

wyroku). Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje te rozważania, co zwalnia go od konieczności powtarzania w tym miejscu przedstawionej tam argumentacji. Poza zakresem orzekania w niniejszej sprawie jest to skąd T. W. pozyskał środki pieniężne „na inne duże inwestycje typu zakup szpitala w P. itp.” (str.6 apelacji). Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że – już choćby z lektury akt niniejszej sprawy wynika, że spółka (...) nie była jedyną, z jaką współpracował on w procederze obrotu pustymi fakturami. Rolą Sądu orzekającego w przedmiotowej sprawie było ustalenie czy istnieją podstawy do przypisania winy oskarżonym wskazanym w akcie oskarżenia, w szczególności oskarżonej F. M., na korzyść której została wniesiona omawiana apelacja i pod tym kątem Sąd I instancji miał powinność zgromadzić dowody, ocenić je a następnie poczynić ustalenia faktyczne, z którego to obowiązku wywiązał się. Ponownie podkreślenia wymaga (odnosząc się do stanowiska skarżącego co do powinności Sądu orzekającego – str.6 apelacji), że pomocnictwo jest samodzielnym rodzajem przestępstwa, a zatem skazanie sprawcy bezpośredniego nie jest warunkiem sine qua non skazanie pomocnika. Odnosząc się do rozważań skarżącego co do możliwych odpowiedzi na pytanie co stało się z pieniędzmi przekazanymi ze spółki (...) do (...) podkreślić należy, że jest to sfera oceny dowodów. Zarzut obrazu art.7 kpk został podniesiony w dalszej części omawianej apelacji a zatem Sąd odwoławczy odniesie się do niego w dalszej części niniejszego uzasadnienia. Wskazać jednak w tym miejscu należy, że Sąd Apelacyjny nie podziela

również poglądu skarżącego, że wskazanie, iż depozycje T. W. i Z. B. nie były jedynymi dowodami zostało poczynione przez Sąd I instancji „jakby z ostrożności” (str.6 apelacji). Wskazanie bowiem innych dowodów potwierdzających te, które mają charakter pomówienia jest co do zasady powinnością Sądu orzekającego w przypadku oparcia ustaleń na dowodzie z pomówienia. Przed odniesieniem się do zarzutów apelacji kwestionujących dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów ponownie wskazać należy, że czyniąc rozważania w tym zakresie (str.7-9 apelacji) skarżący winien podnieść zarzut procesowy z tym związany, aby wniesiony środek odwoławczy zachował cechy spójności, czego nie uczynił.

Kwestionując dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę wiarygodności zeznań S. M. skarżący odwołuje się jedynie do depozycji T. W. i Z. B. (str.7 apelacji). Tymczasem Sąd Okręgowy oceniając wiarygodność tego dowodu odniósł się również do innych dowodów, w szczególności tych, które potwierdzają fikcyjność zdarzeń gospodarczych, które stanowiły podstawę wystawienia pustych faktur. Okoliczność, że S. M. nie obciążał w swoich wyjaśnieniach oskarżonej F. M. sama w sobie nie implikuje uznania, że brak jest dowodów winy oskarżonej. Sąd bowiem ustalenie winy oskarżonej oparł o inne dowody.

Nie ma racji skarżący twierdząc, że Sąd Okręgowy uznał jakoby to S. M. spreparował faks pochodzący rzekomo od P. S.. Ustalił jedynie, że został on spreparowany na potrzeby toczącego się postępowania karnego (str.17 uzasadnienia wyroku). Niezależnie od powyższego wskazać należy, że autorstwo tego

faksu nie ma pierwszorzędno znaczenia skoro nie budzi wątpliwości (nie kwestionuje również tego sam skarżący), że treść owego faksu nie znajduje odzwierciedlenia w rzeczywistości. Sąd Okręgowy wskazał (było to również przedmiotem rozważań w niniejszym uzasadnieniu), że F. M. miała świadomość fikcyjności rzekomego pośrednictwa (...) pomiędzy (...) a spółką (...), stąd rozważania skarżącego zawarte na str.14 apelacji uznać należy za niezaskarżone na akceptację.

Zmianą zaskarżonego orzeczenia w kierunku oczekiwany przez apelującego nie może przynieść również odwoływanie się do zeznań świadka T. G.. Sam skarżący wskazuje, że ten dowód nie ma znaczenia dla odpowiedzialności karnej oskarżonej F. M. (str.8 apelacji). Wskazać jednak należy, że dowód ten, swobodnie oceniony przez Sąd I instancji potwierdza ustalenie tego sądu, że (...) nie miała żadnego wpływu na kontrakt zawarty między (...) a spółką (...), o czym oskarżona F. M. jako wiceprezes spółki (...)miała pełną świadomość.

Wskazywane przez skarżącego depozycje J. A. potwierdzają poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenie, że zdarzenia gospodarcze, o których mowa w fakturach wystawianych spółce (...) przez (...) miały fikcyjnych charakter. To, że świadek –księgowy wydawnictwa nie miał szczegółowej wiedzy na temat świadomości oskarżonej F. M. nie skutkuje uznaniem, że przypisanie oskarżonej winy nie znajduje uzasadnienia.

O braku jakiegokolwiek pośrednictwa (...) we współpracy

spółki (...) z (...) świadczą również zeznania wskazanych na str. 8 apelacji świadków: M. S., G. T., R. K. i D. F.. Za wyrwane z kontekstu stanowiska Sądu Okręgowego uznać należy pogląd skarżącego, że mógł istnieć kontakt partnerów (...) z W. (str.8 apelacji). Sąd bowiem wskazał, co jest istotne, na brak jakiegokolwiek wiedzy na temat aby istniał taki kontakt mający na celu rekomendowanie spółki (...) przez (...) a przecież to jest istotą uznania, że faktury za wykonania takiej rekomendacji miały swoje podstawy w rzeczywistości.

Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść odwoływanie się do stanowiska Sądu Okręgowego komentującego niejako dostrzeżoną przez siebie linię obrony oskarżonych (str.8 apelacji). Niezależnie bowiem od tego kiedy S. M. złożył depozycje określonej treści, ich całość została poddana ocenie Sądu I instancji. Istotne natomiast jest to, że żaden z opisanych na str. 19 uzasadnienia wyroku świadków nie potwierdził aby pośrednikiem w kontaktach form przez nich reprezentowanych ze spółką (...) było (...).

Skarżący nie zakwestionował również skutecznie dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny wiarygodności zeznań świadka J. W. (1) (str.9 apelacji). W zasadzie w żaden sposób nie uargumentował odniesienia się do zeznań tego świadka w kontekście wywiedzionej apelacji. Wskazać zatem należy, że zeznania J. W. (1) potwierdziły ustalenie Sądu co do tego, że nie było pośredników we współpracy (...) ze spółką (...).

Odnosząc się natomiast do zarzutów skarżącego co do tego, że Sąd I instancji nie udowodnił

tezy, że „inna osoba dokonała czynu zabronionego” (str.9 apelacji) ponowne podkreślenia wymaga, że po pierwsze – odpowiedzialność pomocnika istnieje niezależnie od odpowiedzialności sprawcy, po wtóre – odpowiedzialność karna S. M. nie była przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie.

Ad. 2. Chybionym jest podniesiony zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Jak wyżej wskazano, Sąd I instancji dokonał swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, która zyskała pełną akceptację Sądu odwoławczego. Na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w oparciu o całość zgromadzonego i uznanego za wiarygodny materiału dowodowego, we wzajemnym ze sobą powiązaniu. Sąd Apelacyjny w pełni podziela pogląd Sądu Najwyższego zaprezentowany w uzasadnieniu Sądu Najwyższego z 16 lutego 2017r. w sprawie III KK 238/16, że pozycja jaką w spółce (...) zajmowała oskarżona w inkryminowanym czasie, tj. wiceprezes i główna księgowa w powiązaniu z ustaleniami co do faktu akceptowania do realizacji pustych faktur i okoliczności przekazywania jej pieniędzy przez Z. B. w pełni uzasadnia uznanie, że miała pełną świadomość fikcyjności faktur objętych zarzutem, a w konsekwencji dopuściła się przypisanego jej przestępstwa. Tym samym Sąd odwoławczy nie podziela stanowiska skarżącego, że oskarżona M. nie miała wpływu na działania biznesowe spółki, w tym działania związane z (...) (str.13-15 apelacji). Na str.14 apelacji skarżący wypacza stanowisko zaprezentowane przez Sąd Okręgowy wskazując, że Sąd ten rozważa sytuację, w której S. M.

oszukuje oskarżoną, która wykazuje się wysokim poziomem naiwności. Wywody Sądu I instancji na wskazanej przez skarżącego str.30 uzasadnienia wyroku wskazują bowiem na to, że Sąd nie przyjmuje (a zatem uznaje za niewiarygodną wersję) jakoby S. M. oszukiwał nieświadomą fikcyjnego charakteru współpracy spółki (...)z (...) oskarżoną F. M., która wykazała się wyjątkowym poziomem naiwności. W ocenie bowiem Sądu I instancji (którą aprobuje Sąd odwoławczy) oskarżona F. M. nie była naiwną „ofiara” oszukiwana przez S. M. a miała świadomość fikcyjnego charakteru faktur, które akceptowała do wypłaty i pochodzenia środków pieniężnych, które w gotówce przyjmowała od Z. B.. Za skuteczną nie może również zostać uznana argumentacja skarżącego (str.14 apelacji) opierająca się na wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie II K 8/11 uniewinniającym S. M., skoro – jak wskazał sam skarżący wyrok ten został uchylony a aktualnie nieprawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie XIV K 42/16 S. M. został skazany.

Jak już wyżej wskazano, Sąd Okręgowy w zaskarżonym orzeczeniu nie poczynił ustaleń, że S. M. popełnił przestępstwo z art.284 § 2 kk. Nie było to przedmiotem postępowania zakończonego zaskarżonym orzeczeniem a wyrok Sądu I instancji w jego sprawie nie jest jeszcze prawomocny. Nie było to również warunkiem sine qua non orzeczenia o odpowiedzialności karnego oskarżonej F. M..

Całkowicie chybnym jest zarzut braku w części uzasadnienia

zaskarżonego wyroku zatytułowanej „Sąd zważył co następuje” Sądu co do działań/ zaniechań oskarżonej F. M.. W tej części uzasadnienia wyroku karnego bowiem sąd nie dokonuje ustaleń faktycznych (następuje to bowiem w części zatytułowanej „Sąd ustalił następujący stan faktyczny”), a dokonuje oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, subsumpcji poczynionych wcześniej ustaleń faktycznych pod określone przepisy prawa karnego oraz uzasadnia orzeczoną karę (przy wyroku skazującym) oraz inne rozstrzygnięcia. W odróżnieniu od skarżącego, Sąd II instancji dostrzega w części uzasadnienia Sądu Okręgowego przedstawiającego poczynione ustalenia faktyczne, ustalenia dotyczące oskarżonej F. M., stanowiące podstawę jej skazania. Sąd bowiem wskazuje które fakty oskarżona będąca wiceprezesem zarządu oraz główną księgową w spółce (...)zatwierdziła do wypłaty a nadto ustala, że kilkukrotnie odbierała pieniądze przyniesione przez Z. B. i przekazywała je S. M. (str.2-8 uzasadnienia wyroku). Również w części uzasadnienia zatytułowanej „Sąd zważył co następuje” znajdują się – wbrew twierdzeniom skarżącego – odniesienia do oskarżonej F. M. (str.12-20 uzasadnienia wyroku). Nadto Sąd Okręgowy ocenił wyjaśnienia oskarżonej F. M.(str.11 uzasadnienia wyroku). Nie jest zatem tak jak twierdzi skarżący (str.10 apelacji), że do noszących znamiona przestępstwa działań oskarżonej Sąd Okręgowy odwołuje się jedynie na str.26 i dalszych uzasadnienia wyroku.

Zarzucając Sądowi I instancji, że nie ustalił dość dokładnie ile razy oskarżona F. M. odbierała pieniądze oraz, że nie odbierała ich od T. W. (str.10-11, 15 apelacji), skarżący zdaje się nie dostrzegać, że działaniem oskarżonej, które Sąd Okręgowy trafnie uznał za znamię przypisanego jej przestępstwa było również akceptowanie do wypłaty faktur wystawianych przez (...) za zdarzenia gospodarcze, które nie miały miejsca. Bez wpływu na odpowiedzialność karną oskarżonej F. M. w przedmiotowej sprawie pozostaje kiedy dokładnie, ile razy i jakie kwoty przyjmowała od Z. B.; podobnie jak fakt, że nie przyjmowała ich od T. W.. Istotne bowiem jest to, że jako wiceprezes zarządu spółki (...)i jej główna księgowa miała świadomość fikcyjności pośrednictwa (...) i kontaktach handlowych spółki a mimo to potwierdzała wypłatę należności z faktur mających to pośrednictwo potwierdzać czym pomogła wskazanym z przypisanym jej zarzucie osobom w przywłaszczeniu środków pieniężnych na szkodę spółki (...). Wobec powyższego skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść stwierdzenie, że do przekazania oskarżonej kwot wskazanych w zarzucie potrzebne byłyby walizki, torby itp. (str.12 apelacji).

Ad. 3. Przed odniesieniem się do zarzutu błędów w ustaleniach faktycznych Sąd odwoławczy omówi zarzuty o charakterze procesowym. Ustalenia faktyczne bowiem są czynione po przeprowadzeniu i ocenie dowodów.

Rozpoznając zarzut obrazy art.4 kpk Sąd Apelacyjny odwołuje się do rozważań natury

ogólnej poczynionych już w niniejszym uzasadnieniu nie stwierdzając podstaw do uznania, że w przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy naruszył zasadę bezstronności. Wobec braku szczegółowych zarzutów w tym zakresie Sąd odwoławczy nie ma pola do czynienia szerszych rozważań w tym zakresie.

Również w odniesieniu do zarzutu obrazy art.5 § 2 kpk Sąd odwoławczy odwołuje się do rozważań natury ogólnej poczynionych już w niniejszym uzasadnieniu. Wobec braku szczegółowych zarzutów w tym zakresie, brak jest podstaw do dalszych rozważań Sądu odwoławczego. Sąd Okręgowy dokonał swobodnej oceny wszystkich zgromadzonych w sprawie dowodów, z których jedynie część uznał za wiarygodne. Oczywistym jest, że ustalenia faktyczne czyni na podstawie dowodów uznanych za wiarygodne. Okoliczność, że skarżący z taką oceną się nie zgadza nie oznacza, że sąd pominął jakieś dowody, w szczególności korzystne dla oskarżonej. Skoro – jak już wyżej wskazano – brak jest podstaw do uznania, że Sąd powziął wątpliwości co do wiarygodności dowodów i poczytał je na niekorzyść oskarżonej, nie sposób podzielić stanowiska skarżącego, że doszło do obrazy art.5 § 2 kpk.

Aprobaty Sądu odwoławczego nie zyskał również zarzut obrazy art.7 kpk. Samo bowiem stwierdzenie, że możliwym jest przedstawienie innej niż to uczynił Sąd wersji wydarzeń po dokonaniu odmiennej oceny dowodów nie skutkuje uznaniem, że ocena sądu jest nieprawidłowa. Sąd I instancji, który bezpośrednio przeprowadza

dowody na rozprawie, ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ocenie przeprowadzonych dowodów i ocena ta podlega ochronie przewidzianej w art. 7 kpk dopóty, dopóki nie zostanie wykazana jej błędność; skarżący w omawianej apelacji nie wykazał owej błędności.

Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść również zarzut obrazy art.424 § 1 kpk. Sąd Apelacyjny nie podziela stanowiska skarżącego (str.2 apelacji), że doszło do obrazy tego przepisu. Sąd odwoławczy nie stwierdza uchybień w sporządzeniu uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, w szczególności takich które uniemożliwiłyby jego kontrolę instancyjną.

Apelacja obrońcy oskarżonego J. J.:

Na wstępie Sąd Apelacyjny odniesie się do zarzutu podniesionego w pismach obrońcy oskarżonego J. J. z 17 maja 2022r. i z 20 maja 2022r., w których sygnalizuje zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art.439 § 1 pkt 2 kpk (w piśmie z 20 maja 2022r. zapewne na skutek oczywistej omyłki pisarskiej wskazano na art.493 kpk). Sąd odwoławczy nie podziela stanowiska zawartego w tych pismach, że powołanie sędziego orzekającego w przedmiotowej sprawie do pełnienia obowiązków sędziego sądu okręgowego przez Ministra Sprawiedliwości powoduje samo w sobie zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, w szczególności określonej w art.439 § 1 pkt 2 kpk. Tożsamy zarzut (wskazujący jedynie za jego podstawę art.439 § 1 pkt 1

kpk) podniosła w wywiezionej apelacji obrońca oskarżonej F. M. i było to już przedmiotem rozważań w niniejszym uzasadnieniu. Do tych rozważań Sąd Apelacyjny odsyła nie stwierdzając konieczności powtarzania ich w tym miejscu. Argumentacja bowiem przedstawiona przez oboje obrońców jest tożsama, tj. oparta o orzeczenie TSUE.

W pozostałym zakresie wskazane pisma obrońcy oskarżonego J. J. nie będą przedmiotem oceny przez Sąd odwoławczy, gdyż polem do podnoszenia zarzutów przeciwko orzeczeniu Sądu I instancji jest apelacja, na złożenie której Kodeks postępowania karnego przewiduje określone terminy. Wszelkie inne pisma, w których kwestionuje się zasadność wydanego orzeczenia podlegają ocenie jedynie w zakresie, w którym wskazują na zaistnienie bezzwzględnych przyczyn odwoławczych, które Sąd II instancji obowiązany jest badać z urzędu.

Ad I. Nie ma racji skarżący twierdząc, że brak jest dowodów potwierdzających wiedzę oskarżonego G. J. co do fikcyjności współpracy (...) ze spółką (...). Wspólnik oskarżonego podał bowiem, że razem z oskarżonym J. J. podpisali rzekomą umowę z (...) (k.1814 akt sprawy), decyzje co do dużych kontrahentów podejmowali razem (k.1905 akt sprawy). Również sam oskarżony J. J. wyjaśnił, że decyzje te podejmowali razem jako wspólnicy. Zatem depozycje T. W. co do tego, że J. J. nie brał udziału w spotkaniach biznesowych jego z G. W. nie implikuje uznania, że nie wiedział o rezultatach tych spotkań, w szczególności wystawiania faktur za zdarzenia gospodarcze, których nie było, skoro zarówno G. W.

jak i J. J. potwierdzili, że decyzje ostatecznie podejmowali wspólnie. Sam oskarżony przyznał również, że był na spotkaniach z T. W., na których odbywały się rozmowy biznesowe (k.1958 akt sprawy) a decyzje o charakterze strategicznym, w tym nawiązanie współpracy – rzekomej jak trafnie ustalił Sąd Okręgowy - z (...) podjęli wspólnie (k.1957 akt sprawy). Nie jest zatem tak jak twierdzi skarżący, że spotkania w których uczestniczył oskarżony J. J. miały jedynie charakter towarzyski (str.2 apelacji).

Sąd Apelacyjny w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w uzasadnieniu wyroku z 16 lutego 2017r. w sprawie III KK 238/16, że o świadomości po stronie J. J. fikcyjności faktur opisanych w przypisanym mu czynnie świadczą jego zachowania „obronne” polegające na zabranii części z nich i nieoddanie mimo monitów dyrektora ekonomicznego spółki świadka M. R.. Zeznała ona, że przekazała oskarżonemu J. J. faktury a on nie zwrócił jej tych za 1997r. (k.1664 akt sprawy). Mając na względzie zasady logicznego rozumowania, nie doszłoby do tych sytuacji gdyby oskarżony J. J. istotnie zajmował się w spółce jedynie sprawami technicznymi. Nie bez znaczenia dla oceny wpływu zatrzymania owych faktur dla kwestii przypisania mu popełnienia przestępstwa oskarżonemu J. J. pozostaje również fakt zbliżonego czasu opisywanego jego zachowania z tymczasowym aresztowaniem T. W. i Z. B..

Powołując się na jedne z wielu depozycji T. W. i stwierdzając, że w zeznaniach z 25 marca 2019r. świadek ten „raz na zawsze wyjaśnił kategorycznie i

ponad wszelką wątpliwość” (str.5 apelacji) skarżący zdaje się nie dostrzegać obowiązującej w prawie karnym, a określonej w art.7 kpk zasady swobodnej oceny dowodów dokonywanej przez Sąd. Jak już wskazano w niniejszym uzasadnieniu, aby skutecznie zakwestionować ocenę dowodu dokonaną przez Sąd nie wystarczy wskazać, które ze zmiennych depozycji – w omawianym wypadku zeznań świadka – są w ocenie skarżącego wiarygodne, a które nie. A zatem powołanie się na korzystne z punktu widzenia oskarżonego J. J. zeznania świadka T. W. nie implikują uznania, że właśnie owe należy uznać za wiarygodne, zwłaszcza, że poza zacytowaniem różnych depozycji T. W. skarżący nie podjął żadnej rzeczowej polemiki z argumentacją przedstawioną przez Sąd Okręgowy (str.20-21 uzasadnienia wyroku). Wskazać również należy, że podkreślana przez skarżącego niepewność T. W. co do tego czy w ramach przestępczego procederu współpracował z oskarżonym J. J. nie może skutkować jego uniewinnieniem, skoro – jak wyżej wskazano – sam oskarżony potwierdził swój udział w rozmowach biznesowych z T. W. a opisane już okoliczności dotyczące pustych faktur świadczą o jego świadomości o fikcyjnym charakterze owej współpracy w zakresie pośredniczenia w pozyskiwaniu klientów. Sąd Okręgowy dokonał swobodnej oceny dowodów, a to, że skarżący się z nią nie zgadza nie oznacza, że ocena ta jest wadliwa. Skarżący nie zdołał skutecznie wykazać, że ta ocena jest sprzeczna z dyrektywami określonymi w art.7 kpk. Okoliczność, że T. W. przekazywał pieniądze tylko G.

W. sama w sobie nie świadczy o braku świadomości po stronie oskarżonego J. J. fikcyjności zdarzeń prawnych, o których była mowa w owych fakturach. Poza sporem pozostaje (w szczególności nie kwestionuje tego sam skarżący), że faktury te były fikcyjne a (...) nie podejmowała działań o jakich w nich mowa. Trafnie Sąd Okręgowy wskazał, że dowody w sprawie, w szczególności omawiany w tej części apelacji dowód z zeznań świadka T. W. oceniać należy również w odniesieniu do pozostałych dowodów. Wskazać zatem ponownie należy na ukrywanie owych faktur przez oskarżonego J. J.. Zasady logicznego rozumowania dają podstaw do twierdzenia, że gdyby nie miał świadomości ich fikcyjności, nie byłoby potrzeby ich ukrycia, zwłaszcza w czasie korelującym z zatrzymaniem T. W. i Z. B.. Wobec powyższego skutecznego argumentu kwestionującego dokonaną przez Sąd Okręgowy oceną dowodów i wyciągnięte z niej wnioski nie może stanowić powołanie się na niezmiennosc wyjaśnień oskarżonego J. J. (str.6 apelacji). Oskarżony bowiem w polskim procesie karnym nie ma obowiązku dostarczania dowodów swej winy, linię obrony mogąc kształtować w sposób dowolny. Wyjaśnienia oskarżonego podlegają jednak, jak wszystkie inne dowody, swobodnej ocenie Sądu orzekającego. W niniejszej sprawie Sąd takiej dokonał (str.21-22 uzasadnienia wyroku) a skarżący w wywiedzonej apelacji nie zdołał skutecznie jej podważyć. Podkreślenia wymaga trafne spostrzeżenie Sądu Okręgowego, że podmioty, które rzekomo miały podjąć współpracę ze spółką (...) za pośrednictwem (...), już wcześniej były jej

kontrahentami (czego oskarżony J. J. zajmując się serwisem sprzedawanych samochodów musiał mieć świadomość) a zatem spółka, która zajmowała się drukiem nie podejmowała działań, które stanowiłyby uzasadnienie dla realizowania faktur o jakich mowa w przypisanym oskarżonemu J. J. czynie. Zatem argument, że doszło do zawarcia „tajnego protokołu” G. W. z T. W. (str.6 apelacji) nie może przynieść oczekiwanych przez skarżącego rezultatów. Wskazane już w niniejszym uzasadnieniu zachowania oskarżonego J. J., w tym polegające na zatrzymaniu części faktur opisanych w przypisanym mu czynie przeczy lansowanej przez skarżącego tezie (str. 7 apelacji), że wedle przekonania oskarżonego J. J. należności dla (...) były prowizją za utrzymanie dotychczasowych kontrahentów spółki (...). W tożsamych względów skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść odwoływanie się do wykształcenia oskarżonego, jego pochodzenia i stosunku do kościoła (str.7 apelacji). Całkowicie chybiona jest argumentacja wskazująca na współpracę obu podmiotów w zakresie działalności rzeczywiście wykonywanej przez (...), tj. usług poligraficznych (str.8 apelacji). Jak bowiem ustalono w niniejszym postępowaniu, czemu skarżący nie zaprzecza, oskarżony J. J. podpisywał przelewy bankowe, jedną z faktur opisanych w przypisanym mu zarzucie opatrzył adnotacją, że dotyczy ona dostawy samochodów F. dla (...), a zatem miał pełną świadomość tego, że nie dotyczą one usług poligraficznych. Wskazać w tym miejscu również na trafną uwagę Sądu Najwyższego zawartą w uzasadnieniu wyroku z 16 lutego 2017r. w sprawie III KK 238/16, że oskarżony

J. J. był równoprawnym z G. W. udziałowcem spółki (...), co implikuje uznanie, że dbał o finanse spółki i nie narażałby jej na znaczne straty finansowe będące skutkiem nienależnych wypłat.

Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może również przynieść wskazywanie na to, że Sąd Okręgowy dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie oparł się o dowody zgromadzone na etapie postępowania przygotowawczego. O wiarygodności określonego dowodu nie świadczy sam w sobie etap na jakim został złożony. „Kodeks postępowania karnego nie daje prymatu dowodom z postępowania sądowego nad dowodami pochodzącymi z postępowania przygotowawczego i odwrotnie - pozostawiając ich ocenę sądowi w ramach uprawnień określonych treścią art.4 § 1 kpk (obecnie art.7 kpk) – wyrok Sądu Najwyższego z 22 maja 1984r. w sprawie IV KR 122/84). Sam fakt zmiany wyjaśnień lub zeznań nie stwarza sytuacji, iż wcześniej złożone nie mogą stanowić podstawy do dokonania ustaleń faktycznych, że za wiarygodne winny zostać uznane dowody przeprowadzone na rozprawie. W polskim procesie karnym nie obowiązuje legalna teoria dowodów, tj. nie ma dyrektyw, które nakazywałyby określone ustosunkowanie się do konkretnych dowodów i nie wprowadza się różnic co do wartości dowodowej poszczególnych dowodów. Nie ma zatem podstaw do założenia, jakoby wyjaśnienia (zeznania) złożone w postępowaniu przygotowawczym miały większą moc dowodową od składanych na rozprawie i vice versa (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z 11 lipca 1977r. w

sprawie V KR 92/77). Wprawdzie, ze względu na zasadę bezpośredniości i kontrydiktoryjności, materiałem wyjściowym dla ustaleń faktycznych są dowody przeprowadzone na rozprawie, a materiał zgromadzony w postępowaniu przygotowawczym służyć ma weryfikacji oświadczeń złożonych w postępowaniu przed sądem, gdy dochodzi do wyraźnych sprzeczności między tymi oświadczeniami, jednak weryfikacja ta winna uwzględniać całokształt materiału dowodowego (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z 5 maja 1995r. w sprawie II KRN 178/94) Sąd może wówczas dać wiarę wyjaśnieniom (zeznaniom) złożonym w postępowaniu przygotowawczym, a odmówić złożonym przed sądem lub postąpić odwrotnie, byle tylko należycie, logicznie i przekonująco uzasadnił swe stanowisko (tak też: wyrok Sądu Najwyższego z 18 grudnia 1975r. w sprawie Rw 679/75). Wyjaśnienia (zeznania) złożone w śledztwie, a następnie odwołane lub zmienione, stanowią bowiem dowód w sprawie, który tak jak każdy inny dowód podlega swobodnej, ale nie dowolnej, ocenie sądu. Dowód taki należy oceniać w konfrontacji z innymi dowodami zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, a fakt odwołania lub zmiany oświadczenia nie wskazuje sam przez się na jego nieprawdziwość (wyrok Sądu Najwyższego z 2 października 1972r. w sprawie III KR 114/72). „O wartości dowodowej wyjaśnień oskarżonego czy zeznań świadka decyduje nie to w jakim stadium postępowania zostały one złożone lecz ich treść w konfrontacji z innymi dowodami sprawy” (wyrok Sądu Najwyższego z 20 maja 1978r. w sprawie V KR 78/78). Jak już wskazano w niniejszym uzasadnieniu, Sąd

Okręgowy dokonał swobodnej oceny wszystkich zgromadzonych w sprawie dowodów spełniając tym samym wskazane wyżej dyrektywy.

Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść odwoływanie się do stanowiska Sądu Najwyższego przedstawionego w uzasadnieniu wyroku z 16 lutego 2017r. w sprawie III KK 238/16 (str.8 apelacji). Poza odwołaniem się do zasady samodzielności jurysdykcyjnej sądów unormowanej w art.8 § 1 kpk, wskazać należy, że Sąd Najwyższy zajął zacytowane stanowisko uchylając wyrok Sądu II instancji utrzymujący w mocy wyrok Sądu I instancji uniewinniający oskarżonego J. J.. W dalszej części wyrażonego poglądu (niezacytowanej już przez skarżącego) wskazał, że sposobem unikania takich niekorzystnych z punktu widzenia podsądnych i społecznego odbioru wymiaru sprawiedliwości jest „wnikliwa i staranna ocena zebranych dowodów”. Takiej oceny dokonał Sąd Okręgowy w przedmiotowej sprawie. Obecnie zatem istnieje stan, w którym reprezentujący obie strony przestępczego procederu, tj. T. W. jako przedstawiciel (...), jak i G. W. i J. J. jako przedstawiciele (...) zostali prawomocnie skazani. Skarżący odwołując się do utrzymanego w mocy przez Sąd odwoławczy orzeczenia Sądu Rejonowego nie wskazuje, który to judykat. Wskazać zatem należy, że w odniesieniu do oskarżonego J. J. od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie V Ka 268/15 utrzymującego w mocy wyrok uniewinniający Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie II K 8/11 została skutecznie wywiedziona kasacja na niekorzyść oskarżonego. Zasada

samodzielności jurysdykcyjnej sądów określona w art.8 § 1 kpk nieskutecznym czyni zarzuty skarżącego, że zachowanie G. W. zakwalifikowane zostało z innych przepisów prawa niż zachowanie oskarżonego J. J..

Całkowicie bezprzedmiotowe jest kwestionowanie obecnie rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego w sprawie III KK 238/16 (str.9 apelacji), w szczególności zakresu zaskarżenia jaki został objęty tym orzeczeniem. Cały bowiem wyrok Sądu odwoławczego, w którym utrzymano uniewinniający wyrok Sądu I instancji został uchylony w drodze kasacji.

Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść odwoływanie się do zeznań świadków wymienionych w tej części apelacji. Okoliczność bowiem, że w spółce (...) oskarżony J. J. zajmował się przede wszystkim serwisem znalazła potwierdzenie w ustaleniach faktycznych Sądu Okręgowego (str.9 uzasadnienia wyroku) a zatem jest okolicznością niekwestionowaną. Potwierdziła to w swoich zeznaniach świadek M. R.. Nie oznacza to jednak – co było już przedmiotem rozważań w niniejszym uzasadnieniu, że nie miał świadomości fikcyjności współpracy jaka miała mieć rzekomo miejsce między (...) a (...), skoro – jak sam powiedział, czasami brał udział w biznesowych spotkaniach G. W. z T. W.. Skoro zaś wiedział o fikcyjności tej umowy, oczywistym jest, że miał pełną świadomość fikcyjności faktur wystawianych w związku z nią. Trafnie Sąd Okręgowy za wiarygodne uznał zeznania świadka M. R. złożone w toku postępowania przygotowawczego, co do okoliczności utraty

i odnalezienia przedmiotowych faktur. Podzielić należy stanowisko Sądu I instancji, że jako niewiarygodne jawią się zeznania o wiele bardziej szczegółowe, choć składane wiele lat po zdarzeniu.

Świadek A. J. zeznawał jedynie na okoliczność rzekomej kradzieży faktur i późniejszego ich odnalezienia się. Jego zeznania nie dotyczą zatem świadomości oskarżonego co do wypełnienia swoim zachowaniem znamion przypisanego mu przestępstwa.

Zeznania świadka J. W. dotyczą kwestii współpracy (...) z (...), nie zaś świadomości oskarżonego co do fikcyjności faktur. Jak już wyżej wskazano – poza sporem pozostaje, że takowej współpracy w zakresie pośrednictwa w pozyskiwaniu klientów faktycznie nie było.

Brak szczegółowego odniesienia się do dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny depozycji G. W. zwalnia Sąd odwoławczy od szerszych rozważań. Wystarczającym będzie zatem stwierdzenie, że Sąd ten w pełni podziela dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę tego dowodu (str.22-23 uzasadnienia wyroku).

Świadek J. F. jako dyrektor handlowy (...) nic nie wiedział o współpracy z (...), co jedynie potwierdza zasadność ustaleń Sądu Okręgowego w tym zakresie i wiarygodność potwierdzających te zeznania innych dowodów. Również i ten świadek w swych zeznaniach w żaden sposób nie odwoływał się do świadomości oskarżonego co do fikcyjności współpracy między (...) a (...).

W pełni zasadnym było uznanie, że oskarżony działał

w warunkach ciągu przestępstw, tj. że wszystkie przypisane mu zachowania obejmował jednym zamiarem. Sąd II instancji odwołuje się w tym miejscu do rozważań natury ogólnej poczynionych już w niniejszym uzasadnieniu w odniesieniu do art.12 kk nie widząc powodu do ponownego przytaczania ich w tym miejscu. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w pełni pozwala za ustalenie, że oskarżony J. obejmował swoją świadomością fikcyjność wszystkich faktur przypisanych mu w zarzucie.

Nie jest tak jak twierdzi skarżący, że Sąd Okręgowy ustalił jakoby J. J. był obecny przy przekazywaniu pieniędzy (należy rozumieć, że zwrotnie przez przedstawiciela (...), w drugą bowiem stronę dokonywane były przelewy). Istotą jego odpowiedzialności jest bowiem działanie na szkodę (...) poprzez wypłacanie z jej konta na rzecz (...) należności za fikcyjne usługi. Jak już wskazano w niniejszym uzasadnieniu, obowiązujące przepisy prawa nie dają podstaw do uznania, że kryterium oceny wiarygodności dowodu jest czas jego przeprowadzenia. Wskazanie przez Sąd Najwyższy powinności ponownego złożenia wyjaśnień przez oskarżonego nie implikuje uznania, że to właśnie one winny zostać uznane za wiarygodne. Sąd w oparciu o zasadę swobodnej oceny dowodów ma prawo jedynie część wyjaśnień oskarżonego uznać za wiarygodne, części z nich waloru wiarygodności odmówić.

Całkowicie chybiony jest zarzut oparty o istnienie rzeczywistych usług świadczonych przez (...) na rzecz (...). Przedmiotem bowiem faktur opisanych w

zarzucie przypisanym oskarżonemu było rzekome działanie na rzecz pozyskania nowych klientów w zakresie prowadzonej przez (...) sprzedaży samochodów.

Podnoszona już wyżej świadomość po stronie J. J. brak rzeczywistych działań, o których mowa we wskazanych w zarzucie fakturach bezpodstawnym czyni stanowisko skarżącego, że oskarżonemu można co najwyżej przypisać niedbalstwo, nie zaś działanie z zamiarem kierunkowym.

Sąd Apelacyjny nie podziela poglądu skarżącego, który bagatelizuje fakt zaginięcia przedmiotowych faktur. Jak już wyżej wskazano, okoliczności tego „zaginięcia” w powiązanie z innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie dają podstaw do uznania, że oskarżony J. miał świadomość ich fikcyjności i wobec podejmowania przez organa ścigania czynności procesowych, ukrył je.

Ad. II. Zarzut jest nietrafny z dwóch powodów. Po pierwsze, został źle sformułowany. Podniesienie zarzutu obraży prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu może okazać się trafne jedynie wówczas, gdy skarżący nie kwestionuje ustaleń faktycznych a zarzuca Sądowi, że do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego zastosował błędną kwalifikację prawną. Sąd odwoławczy odnosił się już do tej kwestii w niniejszym uzasadnieniu. Tymczasem skarżący kwestionuje poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne (pkt I. 1. apelacji). W ocenie Sądu II instancji, Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w zakresie sprawstwa oskarżonego J. i zastosował do nich właściwą kwalifikację prawną. Brak szerszej

argumentacji omawianego zarzutu zwalnia Sąd odwoławczy od czynienia dalszych rozważań w tym zakresie.

Ad. III. Na wstępie wskazać należy, że kara to środek przymusu państwowego wyrażający potępienie zarówno popełnionego czynu, jak i jego sprawcy, stosowany przez Sąd, a więc organ państwowy o konstytucyjnie zagwarantowanej niezawisłości, w regulowanym przez prawo karne postępowaniu, w którym zapewnione są prawa osoby postawionej w stan oskarżenia (w tym możliwość obrony) i zapewniona jest bezstronność rozstrzygnięć. Wyrazem aktualnej filozofii karania jest systematyka obecnie obowiązującego Kodeksu karnego, a jej jądro w największym skrócie ująć można następująco: „traktuj karę jako środek ostateczny (ultima ratio) i bacz, aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, a po surowszy środek represji karnej sięgaj tylko wtedy, gdy za pomocą łagodniejszego nie da się osiągnąć w stosunku do sprawcy przestępstwa zapobiegawczych i wychowawczych celów kary bądź zadośćuczynić należycie potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa”. (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 5 lipca 2019r. w sprawie II AKa 178/19). Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu wyroku, w tym kształtowaniu wymiaru kary. Rolą zaś Sądu odwoławczego w tym zakresie jest kontrola, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się zaakceptować. Ustawa traktuje jako podstawę odwoławczą

tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażąco (art.438 pkt.4 kpk), a która zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Przepis art.53 kk określa cztery ogólne dyrektywy wymiaru kary.

Pierwszą z nich jest dyrektywa winy - Sąd przy wymiarze kary zobowiązany jest baczyć, aby jej dolegliwość „nie przekraczała stopnia winy”. Stopień winy wyznacza górną granicę dolegliwości związanej z wymierzeniem kary. Nie można, zatem orzec kary, której dolegliwość przekraczałaby stopień winy, chociażby za takim orzeczeniem przemawiały inne dyrektywy, np. prewencji ogólnej czy indywidualnej. Wina pełni w tym ujęciu, funkcję limitującą - wyznaczając górną granicę konkretnej kary.

Kolejną dyrektywą sądowego wymiaru kary wymienioną w art.53 § 1 kk jest uwzględnienie stopnia społecznej szkodliwości czynu. Na ocenę zaś stopnia społecznej szkodliwości wpływają okoliczności wymienione w art.115 § 2 kk i są to okoliczności przedmiotowe (do nich należą: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar grożącej lub wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności działania, waga naruszonych obowiązków) oraz podmiotowe (tj. postać zamiaru, motywacja), jednakże wszystkie związane są z czynem

sprawcy. Motywacja i postać zamiaru, mają również wpływ na stopień winy. Natomiast na stopień społecznej szkodliwości czynu nie mają wpływu - jak wynika to z treści art.115 § 2 kk - okoliczności dotyczące sprawcy niezwiązane z czynem przestępczym. Dyrektywa stopnia społecznej szkodliwości ma sprzyjać wymierzeniu kary sprawiedliwej i powinna nie tylko wyznaczyć górny pułap kary współmiernej do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, ale i przeciwdziałać wymierzeniu kary zbyt łagodnej w przypadku znacznej społecznej szkodliwości czynu.

Trzecią dyrektywą sądowego wymiaru kary jest dyrektywa prewencji indywidualnej, tj. uwzględnienie celów zapobiegawczych lub wychowawczych, które ma kara osiągnąć w stosunku do sprawcy. Kara wymierzona zgodnie z dyrektywą prewencji indywidualnej powinna osiągnąć cel zapobiegawczy, a zatem zapobiec popełnieniu w przyszłości przestępstwa przez sprawcę.

Ostatnią dyrektywą sądowego wymiaru kary jest prewencja ogólna, tj. „kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa”. Jest to dyrektywa pozytywnej prewencji ogólnej, która nie może być pojmowana wyłącznie jako odstraszenie społeczeństwa, a więc wymierzanie konkretnemu sprawcy surowej kary, nawet ponad stopień winy. Tylko, bowiem kara sprawiedliwa, współmierna do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, a przy tym wymierzona w granicach winy sprawcy, może mieć pozytywny wpływ na społeczeństwo, budzić aprobatę dla wymierzonych kar

oraz zaufanie do wymiaru sprawiedliwości - i w ten sposób stwarzać warunki do umacniania, i kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Orzeczone kary mają bowiem za zadanie wzbudzenie w społeczeństwie przekonania o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra.

Innymi słowy, orzekana kara tylko wówczas osiągnie stawiane przed nią cele, w tym cel w zakresie prewencji ogólnej oraz indywidualnej, gdy zostanie ona ukształtowana zgodnie z tzw. dyrektywą sprawiedliwościową, która nakazuje w ramach sędziowskiego uznania wymierzyć karę proporcjonalną do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu. Nie pozwala ona sędziemu na wymierzenie kary poniżej stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. Nie pozwala również na wymierzenie kary powyżej tych kryteriów. Ponadto podkreślenia wymaga to, że celem kary w ramach prewencji ogólnej jest nie tylko odstraszenie potencjalnych sprawców najcięższych przestępstw, ale przede wszystkim akceptacja norm prawa karnego przez społeczeństwo, budowanie zaufania do działalności wymiaru sprawiedliwości, które jest wynikiem tego, że obywatele dostrzegają, iż w państwie w ostatecznym rozrachunku zwycięża prawo, a sprawca przestępstwa nie uniknie odpowiedzialności oraz kształtowanie świadomości zadośćuczynienia poczuciu sprawiedliwości społecznej, wynikające z tego, że każdy sprawca jest karany w granicach swojej winy. Stąd też kara nie może być postrzegana, jako

jedynie forma odwetu (odpłaty sprawcy za popełniony przez niego czyn), czy też w kategoriach narzędzia mającego odstraszać i w ten sposób powstrzymywać przed popełnieniem czynu zabronionego prawem. Musi uwzględniać sposób działania sprawcy, stopień winy oraz stopień społecznej szkodliwości czynu, jego właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa, jak też zachowanie po jego dokonaniu, aby można było uznać ją za sprawiedliwą oraz karę, która spełni stawiane przed nią cele wychowawcze oraz zapobiegawcze.

Wskazać również należy, że do orzeczenia kary rażąco surowej może dojść zarówno na skutek niedostrzeżenia istniejących okoliczności łagodzących lub poczytanie na niekorzyść okoliczności, które za obciążające zostać uznane nie mogą, jak i na skutek nieprzydania należytej wagi dostrzeżonym okolicznościom łagodzącym lub przydanie nadmiernej wagi trafnie ustalonym okolicznościom obciążającym.

Zasada samodzielności jurysdykcyjnej sądu (art.8 § 1 kpk) powoduje, że Sąd nie może kierować się karą orzeczoną w innym postępowaniu wobec innego oskarżonego. Nadto – jak wskazał sam skarżący – w przypadku skazania G. W. Sąd orzekający przyjął odmienną kwalifikację prawną czynu. W przedmiotowej sprawie prawidłowo dostrzegł i wyważył wszystkie okoliczności mające wpływ na wymiar kary. Nie sposób uznać aby kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania (i to na najkrótszy przewidziany prawem okres) w

realiach przedmiotowej sprawy nosiła cechy rażąco surowej. Natomiast kara grzywny, choć surowa, nie nosi cechy rażąco surowej. Podkreślenia wymaga, że nie stanowi ona nawet połowy szkody jaką swoim zachowaniem wyrządził oskarżony. Podstawową funkcją obecnie obowiązującego systemu stawkowego przy orzekaniu grzywien jest zróżnicowanie dolegliwości w zależności od sytuacji majątkowej sprawcy w ten sposób, aby za to samo (podobne) przestępstwo wobec dwóch sprawców o różnej pozycji materialnej zostały wymierzone grzywny o różnej wysokości jednej stawki. Liczbę stawek dziennych Sąd określa, kierując się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art.53 kk, wysokość stawki dziennej natomiast określana jest podstawie sytuacji finansowej oskarżonego w oparciu o przesłanki z art.33 § 3 kk. W ocenie Sądu Apelacyjnego brak jest podstaw do uznania, że określenie liczby stawek dziennych grzywny na 200 nie spełnia dyrektyw wymiaru kary o jakich mowa w art.53 kk i jest rażąco surowe. Nie stanowi ona nawet połowy górnej granicy przewidzianej przez ustawę (540 stawek dziennych). Podobnie jak określona wysokość jednej stawki dziennej – 1.000 zł. przy maksymalnym ustawowym poziomie 2.000 zł. Wysokość stawki dziennej grzywny określa się natomiast biorąc pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe . Przechodząc na grunt rozpoznawanej sprawy wskazać należy, że oskarżony zadeklarował swój miesięczny dochód na poziomie 200.000 zł. (k.8006 akt sprawy). Nie sposób zatem uznać aby jedna stawka dzienna grzywny w

<p>wysokości 1.000 zł. nie znajdowała uzasadnienia.</p> <p>Całkowicie chybnym jest odwoływanie się w apelacji wniesionej przez stronę do treści art.440 kpk (str.10 apelacji). Przepis ten bowiem jest adresowany do Sądu odwoławczego, który na jego podstawie może dokonać zmiany zaskarżonego wyroku w sytuacji, gdy nie zostały podniesione określone zarzuty w apelacji a utrzymanie wyroku powodowałoby jego rażącą niesprawiedliwość (patrz: postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 kwietnia 2018r. w sprawie II KK 422/17, z 20 kwietnia 2017r. w sprawie II KK 102/17).</p>		
<p>Wnioski</p>		
<p>Apelacja obrońcy oskarżonej F. M., adw. M. K.:</p> <p>1. zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej F. M. od popełnienia zarzucanych jej czynów</p> <p>ewentualnie</p> <p>2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.</p> <p>Apelacja obrońcy oskarżonej F. M., adw. M. J.:</p> <p>1. zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od zarzucanych jej czynów</p> <p>ewentualnie</p> <p>2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p>	

0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
0.0.1Nie dotyczy	
Zwiąże o powodach zmiany	
Nie dotyczy	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		

4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy	
1Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na mocy przepisu art.626 § 1 kpk, art.636 § 1 kpk, art.1, art.2 ust. 1 pkt 4, art.3 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych Sąd Apelacyjny wymierzył oskarżonym opłaty za postępowanie odwoławcze oraz obciążył każdego z nich połową wydatków tego postępowania. Uznał bowiem, że brak jest podstaw do zwolnienia ich z obowiązku ich ponoszenia.

1PODPISy

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1.	

Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej F. M. – adw. M. K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wina		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2.
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego J. J.

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina, kara	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	3.
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej F. M. – adw. M. J.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia	wina albo

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana